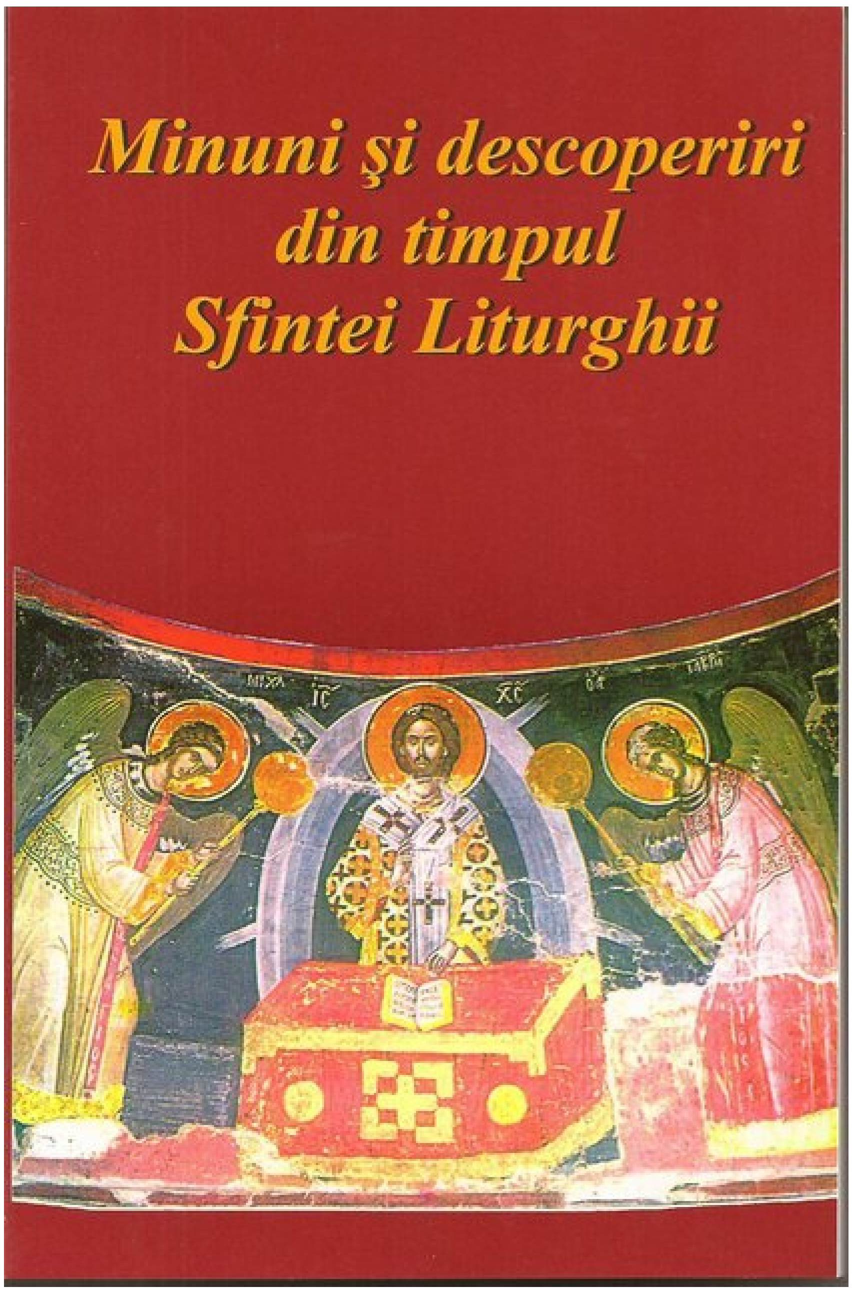
Minuni si descoperiri din timpul

Sfintei Liturghii

Traducere de Tănase Mihai după originalul: ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2000

[Editura Egumeniţa]

Carte tipărită cu binecuvântarea Preasfinţitului Părinte Galaction,

Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Coperta: Sfânta Liturghie. Lucrare a lui Teofan Cretanul, Pictură din biserica Mănăstirii Stavronichita, Sfântul Munte.

Cuprins

Referinţele de la finalul fiecărei relatări au următoarea structură: Carte/revistă, scriitor/editor, editura/tipografia, oraşul, anul.

DEFINIŢII:

Pentru mai multe detalii asupra înţelegerii denumirilor și semnificaţiilor, consultaţi următoarele adrese:

http://www.crestinortodox.ro/liturgica/viata-liturgica/materia-cultica-semnificatiasimbolico-mistica-70666.html

http://www.biserica.org/Publicatii/Rugaciuni/Liturghier/index.html

http://ro.orthodoxwiki.org/Categorie:Obiecte_liturgice

http://ro.orthodoxwiki.org/Liturghia_Darurilor_mai_Ã®nainte_sfinÅ£ite

http://ro.orthodoxwiki.org/AgneÅ£ul

PREFAȚĂ

Viaţa creştinului în biserică este un continuu mister. Din ziua botezării lui, existenţa sa se leagă organic cu fiinţa centrală a Bisericii care este Însuși Iisus Hristos Dumnezeu - Omul. Și drumul lui cu Mântuitorul Hristos devine un mister înalt și de nepătruns.

Această relaţie mistică își are apogeul în Sfânta Euharistie care se săvârșește în Slujba Sfintei Liturghii. Este vorba de suprema și înfricoșata taină a Bisericii noastre.

Aici, de neconceput, însă adevărat, pâinea și vinul, pe care omul le oferă lui Dumnezeu ca simbol al propriei vieţi, se transformă „prin puterea și acţiunea Duhului Sfânt" în Trupul și Sângele lui Hristos. Cu conștiinţa curată, credinciosul se împărtășește cu acest Împărătesc Trup și Sânge „spre iertarea păcatelor și viaţa veșnică", și primește înăuntrul lui toată Dumnezeirea. Deoarece, așa a spus Iisus Hristos Dumnezeu: „cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el." (Ioan 6, 56). De aceea și creștinii pot, după sfânta împărtășire, să mărturisească: „noi și Hristos întru noi" (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Această comuniune între dumnezeire și om se realizează prin slava a toată creaţia cerească și pământească. La fiecare Slujbă a Sfintei Liturghii sunt strânși, în jurul Sfântului Jertfelnic, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu Fecioara Maria, toţi sfinţii, lumea îngerească, fraţii noștri vii și adormiţi, toată creaţia. Împreună liturghisesc și slăvesc pe Dumnezeu pentru arătarea Iubirii Lui, lumii.

Așa a trăit sfânta împărtășire poporul lui Dumnezeu de-a lungul tuturor veacurilor. Aceeași realitate trăiește și creștinul de azi, în limita credinţei și înălţimii lui duhovnicești. Câteodată Dumnezeu dă la o parte cortina care acoperă săvârșirea tainicei Slujbe a Sfintei Liturghii și atunci marea taină este descoperită. Alteori se observă cum se

leagă Sfânta Euharistie cu întâmplări străine și paradoxale, minuni care cutremură.

Cu toate acţiunile vizibile ale Sfintelor Taine, Dumnezeu, prin voia Sa, acţionează și vindecă boli, salvează din pericole, dă putere celor ce luptă, sprijină pe cei puţin credincioși, luminează pe cei întunecaţi, controlează pe cei păcătoși, conduce la Adevărul Bisericii.

O mică parte din aceste intervenţii și descoperiri minunate, care se leagă de Slujba Sfintei Liturghii și Sfânta Euharistie, va găsi cititorul în următoarele pagini. Alegerea povestirilor s-a făcut din diferite izvoare, cele mai importante dintre acestea găsindu-se în ordine alfabetică la finalul cărţii. La toate cele ce se scriu și se predică în zilele noastre, cu scopul renașterii duhovnicești a credincioșilor, se adaugă cu smerenie și această carte, și credem că în felul ei va conduce la „minunea tainelor". Este de ajuns să fie citită cu simplitate si cu acel respect care se potrivește cu tot ceea ce tradiţia noatră bisericească păstrează.

Sfânta Mănăstire Paraklitu

PROLOG

Apariţia unei noi traduceri în limba română din limba greacă, prezentarea unui nou osârdnic ziditor de suflete prin scris, continuă o lucrare uimitor de folositoare în ultima vreme, făcută de diverse edituri, inclusiv cea în care apare prezenta carte.

Cartea prezintă o adunare de minuni săvârșite în special prin Sfânta Împărtășanie și în timpul Slujbei Sfintei Liturghii, ca un îndemn la unirea noastră cu Dumnezeu prin Sfântul Trup și Sânge al Domnului Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, dar și a altora care din vremuri străvechi și până în ziele noastre au îndemnat la trăirea sfântă și practicarea virtuţilor.

Lucrarea de faţă are și menirea de a argumenta continuitatea minunilor până în zilele noastre, deși mult ne-am depărtat de trăirea primilor creştini.

Se cade să reamintim creştinilor din România, cuvântul care zice: „nu des, nu rar, ci cu vrednicie să ne împărtășim cu Sfintele Taine”, și să menţionăm că Ortodoxia românească a păstrat un echilibru în acest sens, îndemnând la participarea la Slujba Sfintei Liturghii și, după cercetarea de sine, să răspundem chemării preotului: „Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă și cu dragoste să vă apropiaţi”.

Preot Tănase Nicolae

1. PUTEREA TAINEI SFINTEI LITURGHII

Pâinea care s-a făcut piatră

În vremea Sfântului Ioan Gură de Aur (secolul 4) trăia un om bogat care ţinea, împreună cu soţia lui, de erezia lui Macedonie. Odată, ascultând învăţătura sfântului Ioan Gură de Aur, s-a pocăit și s-a întors la adevărul Sfintei Biserici. Soţia lui însă, în timp ce mărturisea doar cu gura credinţa ei în ortodoxie, inima ei trăia încă în erezie.

La o mare sărbătoare a Bisericii, când se obișnuia să se împărtășească mulţi creștini, s-a întâmplat următorul fapt: soţia bogatului s-a dus pe ascuns la preoţii ereticilor să se împărtășească. Dar nu s-a împărtășit, ci luând în mâinile ei pâinea, a dat-o pe ascuns slugii ei să o păstreze, fără ca cineva să-și fi dat seama ce a făcut. [NOTĂ: la începuturile creștinismului, creștinii luau Sfintele Taine separat. Adică luau în mâna dreaptă Sfântul Trup și după aceea, separat, Sângele Mântuitorului. Această ordine s-a schimbat, se pare, în secolul 8, iar astăzi numai preotul se împărtășește cu Sfintele Taine separat.]

Mai târziu, când se săvârșea Sfânta Liturghie a ortodocșilor, femeia s-a dus cu bărbatul ei la biserică să se împărtășească. Când a venit rândul ei, a luat Sfântul Trup din mâna sfântului Ioan Gură de Aur, însă nu s-a împărtășit ci a luat pe ascuns pâinea ereticilor.

Însă, femeia imediat s-a cutremurat de o minune: pâinea ereticilor s-a transformat în gura ei în piatră! Femeia s-a înfricoșat. Cu o voce tare a povestit tuturor întâmplarea și a crezut din tot sufletul în Biserica Ortodoxă. Sfântul Ioan a așezat acea

piatră în chivot, ca să amintească minunea.

(referinţă: *Marele scriitor de Sinaxare al Bisericii Ortodoxe*, vol 1-14, Mattheos Viktor, Atena, 1946-1994)

Rugăciunea anaforei

În locurile Apamiei, în a doua eparhie a Siriei, exista un sat un sat care se chema Gonagon.

Cândva, la o distanţă de peste un kilometru de sat, câţiva copii păşteau animalele lor. Pe când se jucau, au hotărât împreună să săvârşească Sfânta Liturghie, aşa cum vedeau la preot în biserică. Au ales deci un „preot" şi alţi doi „diaconi". După aceea s-au apropiat de o stâncă unde, ca pe un jertfelnic, au aşezat pâini şi un vas de lut cu vin. „Preotul" s-a aşezat în mijloc şi cei doi „diaconi" de-a dreapta şi de-a stânga lui. A început deci să spună rugăciunea anaforei, în timp ce „diaconii" făceau vânt cu pălăriile lor în loc de ripide (ripidă = în Biserica creştină, obiect de metal sau de lemn, în formă de paletă, împodobit cu imaginea unui serafim şi folosit în cursul unor ceremonii). Micul „preot" ştia rugăciunea anaforei, pentru că obişnuia la sfintele slujbe să stea, ca toţi copiii, în faţa

sfintei mese, și în acest fel să audă și să înveţe rugăciunile.

După ce s-au făcut toate după rânduiala bisericească, pe când se pregăteau să taie pâinile, s-a întâmplat ceva cutremurător: a căzut foc din cer și a făcut scrum toate câte erau oferite, împreună cu stânca. Nu a rămas nici cea mai mică urmă! Copiii, de frică, au căzut jos și au rămas acolo pe jumătate morţi, fără să poată să articuleze un cuvânt. Părinţii s-au îngrijorat din cauza întârzierii lor și, căutând, i-au găsit în această stare și i-au dus în sat. Întrebau insistent să afle care este cauza stării lor, dar nu primeau răspuns.

Mai târziu, după ce copiii și-au revenit, au povestit toate câte au făcut și au păţit. Curând, episcopul a aflat de această minunată întâmplare, care s-a dus cu toţi preoţii la locul minunii și a văzut semnele focului ceresc. Atunci, deci, a pus copiii într-o mănăstire și pe locul focului a zidit o biserică și în jurul acesteia o frumoasă mănăstire.

(referinţă: Moshos Ioannis, Limonario, după Monahul Theologos, Sfintele Mănăstiri Stavronichita și Sfântul Munte, 1991)

Necesitatea Sfintei Împărtășiri

Un oarecare bărbat egiptean viclean s-a îndrăgostit de o femeie căsătorită și cuminte. Și pentru că n-a reușit să-și împlinească gândul său murdar, s-a dus la un vrăjitor și i-a spus: fă cum știi ca să mă iubească sau să o alunge bărbatul ei. Vrăjitorul a încercat dar neputând să rătăcească mintea femeii, a făcut vrăji ca ea să apară, celor ce o priveau, cu chip de iapă. Venind la ea bărbatul ei și văzând-o cu acest chip, a început să plângă și să se jeluiască de o așa nenorocire. Acesta chemând pe bătrânii satului, le-a arătat-o, dar ei n-au știut ce s-a întâmplat.

Timp de trei zile ea nu a mâncat nimic. În sfârșit, pentru ca Dumnezeu să slăvească pe sfântul Său (Macarie Egipteanul), bărbatului i-a venit ideea s-o ducă în pustiu la Sfântul Macarie. I-a pus căpăstru și a dus-o acolo unde locuia omul lui Dumnezeu.

Când bărbatul a ajuns în acel loc, i-au zis fraţii: De ce ai adus aici această iapă? Iar el le-a zis: Ca să se miluiască prin rugăciunile dreptului.

El, însă, i-au zis: Ce i s-a întâmplat?

El le-a răspuns: Iapa aceasta, pe care o vedeţi, a fost biată nevasta mea și nu știu ce este cu ea acum.

Toate acestea i s-au descoperit dinainte Sfântului Macarie și s-a rugat lui Dumnezeu pentru ea.

Auzind acestea, fraţii s-au dus la Macarie, robul lui Iisus Hristos Dumnezeu, și i-au zis: „Cineva a adus aici o iapă”.

El, însă, le-a zis: „Voi sunteţi cai, pentru că aveţi ochi de cai. Aceea, însă, este femeie, așa cum a fost făcută și născută, că apare așa schimbată, pentru ochii celor

amăgiţi”.

Aducând-o bărbatul ei la el, Sfântul a binecuvântat apă, a turnat-o peste ea și a spus o rugăciune peste capul ei. Și îndată a apărut tuturor celor ce o priveau, femeie, iar el a poruncit să i se dea să mănânce. Apoi, omul lui Dumnezeu, adresându-i-se, i-a zis: „Niciodată să nu neglijezi a merge la biserica lui Dumnezeu și a te împărtăși cu tainele lui Hristos. Aceasta ţi s-a întâmplat pentru că timp de 5 săptămâni nu te-ai apropiat de preacuratele Taine”.

Și așa, vindecând-o la trup și la suflet, i-a dat drumul.

(referinţă: „Părinţi și scriitori bisericești”, Sfântul Macarie Egipteanul, pagina 37)

Sfântul Tihon și strugurii

Sfântul Tihon, episcopul Amathuntos (secolul 4-5), este unul dintre cei mai cunoscuţi sfinţi ai Ciprului. A luat numele de făcător de minuni pentru multele minuni pe care le-a făcut și cât trăia, dar și după adormirea sa. Una dintre acestea, impresionantă și paradoxală este și următoarea:

Odată, câţiva muncitori sădeau viţă de vie într-o ţarină. În timpul muncii, unul dintre aceștia a aruncat câţiva lăstari uscaţi. Sfântul a luat un astfel de butaș și după ce s-a rugat la Dumnezeu, rugându-L să îi dea viaţă și roade, l-a sădit în numele Sfintei Treimi. Și ce minune! Acea viţă uscată imediat a prins rădăcină, a făcut frunze, a înflorit și a rodit struguri mari și dulci! Și era cu mult înaintea culegerii strugurilor.

De atunci, în fiecare an, minunea se repetă. La 16 iunie, ziua pomenirii sfântului, viţa rodește struguri, mari și dulci, care sunt oferiţi ca binecuvântare credincioșilor. Pentru mulţi ani, după adormirea sfântului, se întâmplă acest fapt miraculos. Strugurii erau verzi și acri, până în momentul când începea Liturghia sărbătorii. Atunci începeau și strugurii să se coacă și să se îndulcească. Când se termina Sfânta Liturghie, strugurii deveneau negri și nemaipomenit de dulci. Câţi gustau din ei, simţeau o negrăită stare de revigorare trupească și seninătate duhovnicească.

Același lucru se întâmplă până astăzi tuturor care cinstesc și sărbătoresc amintirea Sfântului Tihon din Cipru.

(referinţă: Mattheos Viktor, Marele scriitor de Sinaxare al Bisericii Ortodoxe, vol 1-14, Atena, 1946-1994 și *Părinţi care au sfinţit Ciprul*, Papagathanghelos Papastavros, Nicosia, 1998)

Minunea Ortodoxiei

La 45 de kilometri depărtare de Eghees, oraș din Kilkias, Grecia, sihăstreau 2 călugări. Unul dintre aceştia era ortodox, pe când celălalt aparţinea ereziei lui Sevir. Sihăstreau la 9 kilometri unul de celălalt. Ereticul acuza Biserica Ortodoxă și încerca cu diferite mijloace să-l atragă și pe ortodox în erezia lui. Atunci, acela dorind să-i arate care este adevărata credinţă, i-a cerut să-i trimită o bucată din împărtășania lui.

Ereticul, crezând că ortodoxul va accepta învăţătura lui rătăcită, a trimis cu bucurie împărtășania. A pus atunci ortodoxul un cazan să fiarbă și a aruncat înăuntru partea ereticului. Imediat aceasta s-a dezintegrat în apa fiartă din cazan. Apoi, a luat o parte din Sfânta Împărtășanie a Bisericii Ortodoxe și a aruncat-o și pe aceasta în cazanul care clocotea. În acel moment cazanul s-a răcit, pe când Sfânta Taină nu numai că nu s-a dezintegrat, dar nici măcar nu s-a udat!

(referinţă: Moshos Ioannis, Limonario, după Monahul Theologos, Sfintele Mănăstiri Stavronichita și Sfântul Munte, 1991)

Biruința lui Iisus Hristos

Un oarecare vrăjitor a făcut false minuni cu ajutorul diavolului ca să ducă în eroare pe creștini și să-i atragă de partea lui. Printre alte false minuni ale lui a făcut și pe aceasta: intra în foc pentru mult timp. După aceea, cerea ajutor diavolului, care stingea focul și astfel vrăjitorul rămânea neatins.

Când episcopul locului s-a informat despre acest fapt, a luat sfântul chivot și Împărătescul Trup și s-a apropiat de foc. Imediat i-a propus vrăjitorului să se lege cu lanţ și să se arunce în foc, ca să vadă și el salvarea lui minunată.

Vrăjitorul a acceptat să-l lege și să-l arunce în foc, crezând că și de data aceea, minunea se va întâmpla. Însă imediat ce s-a găsit înconjurat de flăcări, a început să ardă și să urle: „Ajută-mă, diavole, focul mă va ucide!”. Atunci, toţi au auzit o voce dezgustătoare: „De multe ori te-am ajutat. Acum însă nu pot, pentru că lângă tine stă Cel mai puternic ca mine”.

Astfel vrăjitorul a devenit cenușă.

(referinţă: Mântuirea păcătoșilor, Agapie Monahul Landos, Rigopoulos – Salonic, 1993)

40 de Liturghii „pentru sănătate”

Un oarecare om bogat din Nicomidia s-a îmbolnăvit grav, și văzând că se apropie de moarte, a chemat pe soţia lui ca să-i spună ultimele dorinţe: „Averea mea să o împarţi săracilor și orfanilor. Robii să-i eliberezi. Însă preoţilor **nu** vreau să le dai bani pentri Liturghii”.

În această mare amărăciune a lui, de pe patul de moarte s-a rugat cu credinţă să primească binecuvântarea avvei Isaia, un călugăr sfânt, care se nevoia în apropiere de Nicomidia, și imediat - minune! - s-a făcut bine.

S-a ridicat deci și plin de bucurie a alergat la sfântul. Acela l-a primit bine, slăvind pe Dumnezeu pentru marea minune.

- Îţi amintești, copilul meu, l-a întrebat, în ce vreme ţi-ai revenit din boală?

- În vremea când m-am rugat să primesc binecuvântarea ta, a răspuns acela.

Sfântul, cu mintea sa luminată, cunoștea ce a spus în timpul bolii sale și l-a întrebat în continuare:

- Ai lăsat, copile, bani preoţilor, să se roage pentru izbăvirea sufletului tău?

- Nu, părinte. Cu ce m-aș fi folosit dacă le-aș fi lăsat ceva? Nu ar fi fost în zadar?

- Nu spune asta. Fratele Domnului, Iacov, scrie: „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului Iisus Hristos, și rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica și, de va fi făcut păcate, se vor ierta lui” (Iacov 5, 14-15). Iată deci cum rugăciunile preoţilor dau rezultate pentru cine le cere cu credinţă. Dă și tu acum o sumă de bani pentru Sfintele Liturghii și vei primi de la Dumnezeu înștiinţarea de

cuviinţă.

Așa a și făcut. A dat bani unui preot să-l pomenească la 40 de Liturghii și s-a întors la casa lui. Când s-au împlinit cele 40 de Litrughii, după cele 40 de zile, și pe când se ridica din somnul său, deodată vede cum ușile casei lui se deschid și intră 40 de bărbaţi călare, strălucitori și semănând cu îngeri, 20 de-a dreapta și 20 de-a stânga.

- Domnii mei, a strigat uimit bogatul, cum aţi intrat în casa unui om păcătos?

- Noi, cei 40 pe care îi vezi, i-au răspuns aceia, reprezentăm Liturghiile care au fost făcute pentru tine la Bunul Dumnezeu. Ne-a trimis Acela, ca să te însoţim până la Biserică.

A mers înăuntru bucuros, fără reţinere.

- Uite, prin preoţi s-au săvârșit cele 40 de Sfinte litrughii, cu scopul de a se uni Hristos cu tine și să sălășluiască în inima ta, au adăugat cei 40.

(referinţă: Noul Materic, Pashou, editura Akritas, Atena, 1992)

Ajutorul celor neajutorați

Cât poate să ajute Sfânta Liturghie pe creştinii care sunt pomeniţi în timpul acesteia se vede și din întâmplările care urmează, pe care le povestește Sfântul Grigorie Dialogul, papă al Romei (590-604).

Trăia odată un sclav departe de ai săi și înlănţuit cu lanţuri grele. Soţia lui obișnuia în unele zile să se ducă la Sfânta Liturghie pentru el. După ani și ani, sclavul s-a întors în ţara sa. A amintit atunci nevestei lui, cum în unele zile lanţurile lui se desfăceau în chip nevăzut și astfel se odihnea puţin. Uimită, soţia a constatat că aceasta se întâmpla exact în zilele în care se făcea Sfânta Liturghie pentru salvarea lui.

O altă relatare este despre un marinar care călătorea împreună cu episcopul Agaton din Panorm către Roma. În timpul călătoriei, marinarul se afla în barcă, care era legată în spatele vaporului. La un moment-dat, din cauza agitaţiei mării, funia s-a rupt și barca a dispărut împreună cu marinarul. Vaporul a ancorat într-o insulă, în Ustiba. Acolo, episcopul a așteptat 3 zile cu speranţa că poate va apărea barca marinarului. Trecând cele 3 zile, a tras concluzia nefericită că marinarul s-a înecat. A dat deci poruncă să se facă Sfânta Litrughie pentru sufletul celui dispărut în larg.

Când episcopul a ajuns în Italia, acolo, în orașul Porto, a întâlnit pe neașteptate pe marinar. Bucuria lui era de nedescris.

- Cum ai scăpat de înec? l-a întrebat cu mirare.

- Pentru mult timp, preasfinţite, am luptat cu valurile sălbatice. Barca s-a umplut cu apă și s-a răsturnat de multe ori. Din cauza încercării mele de a mă ţine de ea,

până la urmă m-am epuizat și am leșinat. Atunci, nefiind nici treaz, nici adormit, apare în faţa mea în larg, cineva care mi-a oferit pâine. Am mâncat și am prins puteri. Peste puţin timp a trecut un vapor care m-a luat și m-a adus teafăr la ţărm.

- Cumva îţi amintești în ce zi s-a arătat acel necunoscut care ţi-a dat pâine? a întrebat episcopul.

Răspunsul marinarului l-a umplut de uimire: era chiar ziua în care s-a săvârșit Sfânta Liturghie pentru el în Ustiba.

(referinţă: Everghetinos, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960)

Alinarea celui închis

Asemănător cu cele povestite mai înainte, a povestit cândva și Sfântul Ioan cel Milostiv, Patriarh al Alexandriei (610-619) preoţilor lui cu scopul de a le arăta cât de mult ajută Sfintele Liturghii.

Un tânăr din Cipru, compatriot al Sfântului, a fost dus rob în Persia și a fost închis într-o închisoare care se numea Litia. Exista o lege persană aspră astfel încât niciodată să nu iasă nimeni viu de acolo. Odată însă, câţiva au reușit să evadeze. Aceștia au informat greșit pe rudele tânărului că ar fi murit în închisoare. După aceasta, părinţii lui duceau de trei ori pe an ofrande la biserică pentru odihna sufletului lui, crezându-l mort.

Au trecut 4 ani. Într-o zi, tânărul a reușit să evadeze și să se întoarcă în ţara lui. Uimirea părinţilor lui a fost de nedescris, întrucât nu l-au primit ca pe un evadat, ci ca pe unul care a fost mort și a înviat.

Mai târziu i-au povestit cum, pentru odihna sufletului său, pomeneau în mod special numele lui la Liturghiile Floriilor, Paștilor și Postului Mare. Atunci, tânărul le-a povestit emoţionat cum în acele zile i se arăta cineva în haine strălucitoare care-l elibera puţin din lanţuri.

(referinţă: Everghetinos, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960)

Semne minunate

Cuviosul Teodor Sicheotul (secolul 6-7) provenea dintr-o familie din satul Sichea din Anastasiupol, cea mai mare eparhie a Anghirei. Era copilul din flori al unei femei ușuratice, însă aceasta nu a împiedicat pe Dumnezeu să-l facă vas ales al Său și cinstit arhiereu. Până la urmă, iubitorul de liniște, Teodor, a părăsit, cu binecuvântare, episcopia și s-a dăruit întru totul ascezei.

Cândva, a trecut pe la chilia lui un condamnat numit Gheorghe, cu paznicii lui, ca să ceară binecuvântarea lui. Soldaţii l-au rugat pe cuviosul Teodor să-l povăţuiască pe Gheorghe. Într-adevăr, cuviosul l-a spovedit, iar acel condamnat, cu ochii plini de lacrimi, a cerut a se împărtăși.

- Dezlegaţi-l din lanţurile lui pentru a-l putea împărtăși, s-a rugat cuviosul Teodor de soldaţi.

- Nu avem curajul, părinte, pentru că este puternic și dacă va vrea să facă un lucru nebunesc, nu-l vom putea opri, au motivat aceștia. Atunci, de Dumnezeu purtătorul Teodor, a luat în mâini Sfântul Potir, a ridicat ochii săi către cer și s-a rugat. În același moment, lanţurile s-au desfăcut și au căzut cu zgomot. Soldaţii s-au speriat și au alergat să încuie ușile.

- Nu vă fie frică! i-a liniștit cuviosul. Cunosc îndreptarea lui. Nu va face nimic rău.

Astfel l-a împărtășit pe condamnat și apoi a dat tuturor să mănânce. După masă, soldaţii i-au pus din nou lanţurile și și-au continuat drumul.

(referinţă: *Sfântul Teodor Sicheotul*, Haritidis Leon, Grădina Maicii Domnului, Salonic, 1987)

Victoria asupra demonilor

Pustiul nu este numai refugiul monahilor iubitori de liniște. Este și locul de exil care pune capcane dintre cele mai înfricoșătoare celor care luptă pentru Iisus Hristos.

Locul numit Melana era locul unde sihăstrea cuviosul Atanasie Atonitul (secolul 10). Diavolul a luptat, prin diferite metode, să-l izgonească de acolo, dar fără rezultat. Astfel, cuviosul se pregătea pentru ridicarea Mănăstirii Marea Lavră. Când însă au început construcţia, ceea ce ei zideau ziua, demonii dărâmau noaptea.

Se arătă atunci Preasfânta Născătoare de Dumnezeu cuviosului Atanasie, zicându-i:

- Ca să continue lucrarea, trebuie să construiești într-o singură zi o biserică și acolo, tot în acea zi, să se facă Slujba Sfintei Liturghii.

Într-adevăr, într-o zi s-a construit o Biserică închinată Sfinţilor fără de arginţi Cosma și Damian și în aceeași zi s-a săvârșit Sfânta Liturghie. Și era atât de mică biserica încât de-abia încăpea preotul în altar și 4-5 oameni în restul spaţiului. Astfel că, prin săvârșirea Sfintei Liturghii, a alungat demonii iar construcţia Lavrei a continuat.

(referinţă: *Minunile Cuviosului Atanasie Atonitul*, Nicodim Monahul Bilali, Sfânta Mânâstire a Marii Lavre, Sfântul Munte - Atena, 1991)

Pedeapsa turcului

O nouă personalitate cuvioasă, din Farasa Capadociei, cunoscută în patria lui cu numele de Hagi Efendi, este cuviosul Arsenie Capadocianul (1840-1924).Farasenienii povestesc multe întâmplări care au legătură cu acest cuvios.

Cândva, în Farasa, în ziua Învierii, a intrat un pașă turc în biserică, în timp ce săvârșea cuviosul Sfânta Liturghie. Cum l-a observat pe turc, înarmat și indiferent în biserică, i-a spus să plece imediat. Acela însă nu a dat importanţă. Cuviosul a continuat liniștit Sfânta Liturghie.

Când a ieșit cuviosul Arsenie pentru intrarea mare, l-a văzut turcul că nu atingea pământul, ci plutea în aer. Văzând această minune, a început să tremure. A vrut să plece dar nu putea deoarece se simţea legat cu o funie nevăzută.

Cuviosul, după ce a intrat cu Sfintele Daruri în altar, a făcut semn turcului să plece. Într-adevăr, în acel moment pașa s-a simţit dezlegat. Deoarece tremura tot, a ieșit slujitorul din biserică, s-a apropiat de turc, l-a ridicat și astfel turcul a putut să se sprijine pe picioarele lui. Apoi l-a certat, i-a dat 5 groși (monede) și l-a lăsat să plece sănătos dar speriat.

(referinţă: Sfântul Arsenie Capadocianul, Paisie Monahul Aghioritul, Sfântul Isihastirio Evanghelistul Ioan Teologul, Suroti, Salonic, 1987)

Valoarea Proscomidiei

Proscomidia este slujba care se face la Sfântul Jertfelnic (spaţiul din stânga altarului) în timpul căreia preotul pregătește pâinea și vinul pe care credincioșii le-au adus pentru săvârșirea Sfintei Taine a Euharistiei.

Harul divin care acoperă Jertfa cea fără de sânge, se oferă nu numai celor vii, ci și celor a dormiţi. De aceea slujitorii nu încetează să se roage, nu numai „pentru sănătatea”, ci și „pentru odihna sufletelor adormiţilor robilor lui Dumnezeu”.

Cu cât este mai multă credinţa și dragostea preoţilor, cu atât mai mare este numărul numelor care se pomenesc la proscomidie.

Părintele Sava Duhovnicul, o personalitate contemporană atonită (1821 - 1908), părea, cu trupul lui slab, un neînsemnat călugăr. Însă, când slujea, trupul lui lumina ca lumina unui înger. La proscomidie, pomenea nume „fără de număr”. Folosea un disc foarte mare și pentru și pentru 2-3 ore scotea părţi și pomenea neîntrerupt.

- Sfinte părinte, te obosești mult cu atâtea nume, îi spunea din dragoste câţiva părinţi.

- Nu obosesc, răspundea acela. Din contră, simt o mare bucurie. Se folosesc mult cei pomeniţi. Folosinţa lor este bucuria mea.

Tânăr fiind încă, părintele Sava a primit o descoperire, prin care Dumnezeu i-a arătat cât de mult se folosesc sufletele adormiţilor prin pomenire. A scris-o cu puţin înaintea adormirii sale, ca un răspuns pentru cei care îl întrebau de ce pomenește atâtea nume.

„În 1843 mi-au dat câteva nume pentru 40 de liturghii. În ziua în care urma să săvârșesc ultima liturghie, așteptând pe duhovnicul meu ca să pot citi rugăciunile

începătoare, m-am sprijinit de strană. am aţipit și am văzut acest vis: Eram îmbrăcat cu veșmântul meu preoţesc și stăteam în faţa Sfintei Mese, deasupra căreia era așezat Sfântul Disc plin de Sângele lui Iisus Hristos. Văd atunci un înger al Domnului în chip de preot, care a luat hârtia cu numele de la proscomidie și s-a apropiat de Sfânta Masă. Acolo, după ce a pus hârtia lângă Sfântul Disc, a luat linguriţa și a înmuiat-o în Sângele lui Hristos și a șters un nume, și tot așa până a șters toate numele și hârtia a rămas curată.

După Sfânta Liturghie am amintit despre acest vis duhovnicului meu care mi-a spus:

- Tu nu ești vrednic ca să li se ierte păcatele acelora pe care i-ai pomenit. Prin credinţă au luat iertare de păcate. Acest vis este motivul pentru care pomenesc numele tuturor".

(referinţă: Părintele duhovnic, Arhimandrit Heruvim, Sava, Sfânta Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1995)

40 de Liturghii „pentru odihna” sufletului

Bătrânul Daniel Atonitul (1929), iluminatul isihast din Catunachea, are notat în manuscrisele lui și următoarea întâmplare care a avut loc în Smirni și patria lui (1896).

Un oarecare creştin evlavios a chemat în ultimele zile ale vieţii sale pe părintele Dimitrie, duhovnicul lui, și i-a spus:

- Eu astăzi mor! Spune-mi, te rog, ce trebuie să fac în acest timp.

Preotul, cunoscându-i viaţa și pregătirea lui tainică i-a propus aceasta:

- Dă poruncă să-ţi facă după moarte, în fiecare zi, 40 de Liturghii într-un paraclis.

Așa s-a și întâmplat. Domnul Dimitrie (acesta era numele celui care urma să moară) a lăsat poruncă fiului său, Gheorghe, să facă, după adormirea sa, 40 de Liturghii. Iar acela, ascultând ultima dorinţă a tatălui său, a rugat pe părintele Dimitrie să facă aceste Liturghii. Smeritul levit a primit să facă cele 40 de Liturghii, pe care el însuși sfătuise pe răposat și s-a retras pentru tot acest timp la Paraclisul Sfinţilor Apostoli. Cele 39 de Litrughii s-au săvârșit fără întrerupere. Ultima, cea de-a 40-a, trebuia să se facă într-o duminică, însă sâmbătă seara, având o puternică durere de dinţi, preotul Dimitrie a fost nevoit să se întoarcă acasă. Preoteasa lui l-a sfătuit să scoată dintele, dar acesta a refuzat deoarece în ziua următoare trebuia să săvârșească ultima Liturghie din cele 40 ca total. La miezul nopţii, durerea a devenit insuportabilă și până la urmă a fost nevoit să scoată dintele. Dar datorită acestei intervenţii stomatologice, a amânat ultima Liturghie pentru ziua de luni.

Între timp, în după-amiaza sâmbetei, Gheorghe, fiul răposatului Dimitrie, a pregătit câţiva bani pentru efortul preotului, cu scopul de a-i oferi în ziua următoare. La

miezul nopţii s-a trezit să se roage. S-a ridicat din pat și a început a-și aminti de bunătatea, calităţile și cuvintele pline de înţelepciune ale tatălui său. La un moment dat i-a trecut prin minte următorul gând: „Așadar, sunt folositoare cele 40 de Liturghii care se fac pentru sufletul unui adormit sau le-a impus biserica pentru mângâierea celor vii?”.

Exact atunci l-a cuprins un somn adânc și a văzut cum că se găsea într-o câmpie de o frumuseţe nedescrisă. S-a simţit nedemn de a se găsi într-un loc sfânt și minunat. În faţa lui se întindea un umbrar care înmiresma într-un chip nedescris toată câmpia. „Acesta e cu siguranţă raiul!”, a gândit în sinea lui. „O, câtă splendoare îi așteaptă pe cei care vieţuiesc în bună cuviinţă pe pământ!”.

Urmând cu uimire frumuseţile nepământești, a văzut un pridvor cu o arhitectură minunată pe când pereţii străluceau de diamante și aur. Frumuseţea lui era de nedescris. S-a apropiat și atunci - ce bucurie! - vede la intrarea în palat pe tatăl său strălucind și fiind înconjurat de lumină.

- Cum ai ajuns aici, copilul meu?, îl întrebă cu bunătate.

- Nici eu nu știu, tată. Înţeleg că nu sunt demn de acest loc, dar spune-mi, te rog, cum o duci aici? Cum ai ajuns? Al cui este acest palat?

- Iubirea de oameni a Domnului Iisus Hristos împreună cu rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, la care am avut evlavie, m-au învrednicit să vin în acest loc. Chiar astăzi trebuia să mă mut în palat. Constructorul însă, care lucrează la acest palat, a avut o greutate, scoţându-și dintele și așa nu s-au terminat cele 40 de zile care erau prevăzute pentru construirea și terminarea lui. Pentru acest motiv o să intru mâine.

După acestea, Gheorghe s-a trezit în lacrimi și uimire și cu multe nelămuriri. A petrecut restul nopţii slăvindu-L pe Dumnezeu. După Sfânta Liturghie a luat prescuri, tămâie și ceară curată, pornind spre paraclisul Sfinţilor Apostoli. Părintele Dimitrie l-a primit cu bucurie.

Pelerinul atunci i-a povestit de întâmplarea cu vedenia. În momentul în care a ajuns să relateze că tatăl său nu a intrat în palat, pentru că acel constructor și-a scos dintele, părintele Dimitrie s-a îngrozit minunându-se.

- Eu sunt, iubite, constructorul care a lucrat la palatul tatălui tău, a spus cu bucurie. Astăzi nu am săvârșit Sfânta Liturghie pentru că mi-am scos dintele, însă o voi face luni; astfel voi termina palatul duhovnicesc al tatălui tău.

(referinţă: Daniil Katunakiotul, Arhimandrit Heruvim, Sfânta Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1994)

Puterea neînvinsă

Mitropolitul Hrisostom Delianopolos (✝1985) săvârșea stagiul militar ca preot în Albania, în timpul războiului greco-italian în anii 1940. Relatările care urmează sunt luate din jurnalul său și din povestirile sale. Demonstrează cum Slujba Sfintei Liturghii era, pe câmpul de luptă, un scut pentru luptătorii greci.

... 9 martie 1940. Duminică. „Duminica Ortodoxiei și a celor 40 de Sfinţi".

Pe câmpul de luptă, în Albania, este prezent Musolini și conduce personal renumita acţiune. Simt o îmbrăţișare spirituală amestecată cu o acută nervozitate. Pe când ne pregăteam de dimineaţă să facem Sfânta Liturghie, în casa unde locuiam, deodată artileria inamică a început să atace.

- Părine, îmi spune comandantul, cum să facem astăzi Sfânta Liturghie?
- Exact astăzi este necesar să facem Sfânta Liturghie, ca să intrăm sub protecţia lui Dumnezeu, am răspuns eu.

Comandantul a acceptat și astfel am gustat Sfânta Euharistie împreună cu un sublim cor de soldaţi, în timp ce împrejurările s-au transformat într-un iad de foc. În această Slujbă am trăit minunata prezenţă a lui Hristos: de două ori obuzele artileriei inamice au șters pereţii casei noastre, căzând în grădina alăturată și s-au înfipt în pământ, fără să explodeze. Dacă ar fi explodat, toţi cei din casă am fi fost omorâţi... În această zi s-au împărtășit locţiitorul, locotenentul și mulţi soldaţi.

Terminându-se Sfânta Liturghie, un fapt îngrozitor ne-a dat o lecţie. Câţiva soldaţi, în loc să vină la Sfânta Liturghie, au preferat să se adăpostească într-un beci. Și pe când toate împrejurimile erau presărate cu obuze, unul din acestea a omorât 3 soldaţi și a rănit pe alţi 3 care se găseau în beci. Unul dintre ei a fost decapitat...

Duminică, 3 martie 1941. Am pornit foarte de dimineaţă către primul regiment unde am săvârșit Sfânta Liturghie și am predicat. S-au împărtășit în jur de 500 de soldaţi. Mâna mea a amorţit și mă durea îngrozitor din cauza greutăţii Sfântului Potir.

Altădată am fost nevoit să săvârșesc Sfânta Liturghie în genunchi, într-un cort, deoarece afară era o ploaie torenţială. Soldaţii au asistat la Sfânta Litrughie în ploaie iar la sfârșit s-au împărtășit cu Sfintele Taine. Ce priveliște emoţionantă! În munţii vitregi, în ploaia torenţială, soldaţii se rugau și se uneau cu Iisus Hristos.

(referinţă: *Biserica în luptă din 40*, Hatzifotis Sf. Ma., Atlantis, Atena, 1982)

Sfânta Liturghie și smochinul

Pe vremea când preotul Benedict Petrachis (✝1961) era predicator în Ianena, s-a dus într-o dimineaţă de duminică să săvârșească Sfânta Liturghie și să predice într-o biserică din oraș. În faţa bisericii a văzut un om care vindea smochine în căruciorul lui.

- Acoperă-le și vino în biserică să stai la slujbă! După Sfânta Liturghie le vei vinde pe toate.

- Părinte, a răspuns acela cu îndrăzneală, tu vezi-ţi de treaba ta și eu de a mea!

Și într-adevăr, toate au făcut viermi și le-a aruncat.

După Sfânta Liturghie, preotul Benedict a ieșit din biserică iar omul a alergat cu pocăinţă și i-a cerut iertare.

(referinţă: *Un sfânt al zilelor noastre*, Arhimandrit Spiridon Xenou, Sfântul Munte, 1987)

Preotul căzut în patima băuturii

Trăieşte încă episcopul care a povestit această întâmplare. Este una adevărată și are un înţeles profund întrucât se referă la rugăciunea celor vii pentru cei adormiţi. Aceste rugăciuni sunt întotdeauna ascultate, dar mai mult, în timpul Sfintei Liturghii.

Episcopul pe care l-am amintit, avea în eparhia lui un preot și anume preotul Ioan, evlavios și de toţi iubit. Desigur, câteodată, la Sfintele Daruri, întârzia pentru că avea multe nume de pomenit. Avea însă o mare slăbiciune: îi plăcea vinul. Cât era de bun în misiunea sa, atât de mult îi plăcea vinul. Mulţi îi spuneau că ar trebui să renunţe la acest viciu atât de nefolositor unui slujitor al lui Dumnezeu. Înţelegea chiar el, plângea, a încercat de câteva ori, dar la câteva zile începea iar să bea.

Într-o zi, când a căzut în slăbiciunea lui, și cum era mahmur, a zis „binecuvântată” și a început Sfânta Liturghie (din întregul „Binecuvântată este Împărăţia Domnului, totdeauna și în vecii vecilor”). La un moment dat s-a împiedicat în Sfântul Altar și i-au căzut din mâini Sfintele Daruri. A îngheţat de frică. A căzut jos plângând și a început să strângă cu gura Trupul și Sângele Domnului. A simţit cum vinovăţia îl sugrumă pentru că era mahmur.

S-a dus la episcop și a mărturisit îngrozitorul păcat. Acela, a doua zi, după multă gândire, a stat la birou și a luat stiloul. Trebuia să pornească acţiunea de caterisire (a demite din funcţia de preot) a preotului Ioan, însă... În momentul când mâna episcopului era deasupra hârtiei, a văzut deodată, ca într-un vis, mii de oameni ieșind din peretele camerei. Aveau ochii îndureraţi și treceau prin faţa lui, strigând:

- Nu, preasfinţite! Nu pedepsi pe părinte, nu-l caterisi, iartă-l!

Treceau prin faţa lui mulţimi nenumărate, bărbaţi, femei, copii, bogaţi sau săraci, o adevărată armată de suflete. Și toţi strigau și-l rugau îndelung.

- Nu, preasfinţite, nu face asta, nu izgoni pe părintele nostru! El ne pomenește și ne ajută la fiecare Sfântă Liturghie, îi este milă de noi, e prietenul nostru. Nu-l caterisi. Nu, nu, nu...

A ţinut destul timp această vedenie. Episcopul, uimit, urmărea această mare de oameni cum stătea și implora pentru preotul căzut în patima băuturii. A înţeles că erau sufletele morţilor pe care le pomenea preotul Ioan când săvârșea Slujba Sfintei Liturghii. Și această pomenire îi alina mult, așa cum apa liniștește pe cel însetat. „Uite dovada", a gândit episcopul, „cum rugăciunile noastre alină sufletele morţilor". După aceea a trimis și a chemat pe preot.

- Ia spune-mi, părinte Ioane, pomenești multe nume la Sfintele Daruri, când săvârșești Slujba Sfintei Liturghii?

- Sute, preasfinţite! Nu le-am numărat.

- De ce faci asta și întârzii Sfânta Liturghie? l-a certat episcopul.

- Îmi pare rău pentru morţi pentru că nu au ajutor de la altcineva, ci doar din partea rugăciunilor Bisericii. De aceea rog pe Înaltul să îi odihnească. Am o carte și scriu în ea toate numele care mi se dau pentru pomenire. Această datorie am primit-o de la tatăl meu care era și el preot.

- Bine faci! a fost de acord episcopul. Sufletele au nevoie de asta; continuă să săvârșești această datorie, însă fii atent să nu te îmbeţi iar. De astăzi nu vei mai pune în gura ta vin. Acesta este canonul pe care ţi-l dau. Ești iertat.

Într-adevăr, părintele Ioan s-a eliberat în totalitate de patima băuturii și, în continuare, la proscomidie, pomenește mult timp numele adormiţilor.

(referinţă: Pastorul, revista editurii Sfintei Mitropolii Mitilini, Mitilinii, volumul 2, 1996)

2. TRUPUL ȘI SÂNGELE LUI IISUS HRISTOS

Cântărețul eretic

Un oarecare cântăreţ de la strană nu vroia să accepte că Sfânta Pâine, cu care ne împărtășim, este cu adevărat Trupul Domnului. Când au aflat, bătrânii schitului l-au chemat și l-au catehizat (l-au învăţat dogmele religiei creştine) în dreapta credinţă a bisericii despre Nemuritoarele Taine. Acela însă insista în erezie. Părinţii l-au lăsat dar s-au rugat să-l lumineze Dumnezeu, încât să înţeleagă adevărul.

Într-o duminică, acel cântăreţ participa la Slujba Sfintei Liturghii. În momentul în care preotul a luat în mâinile sale prescura pentru proscomidie, cântăreţul a văzut, uimit, un prunc întins pe Sfânta Masă. Și, când a început să taie prescura, s-a arătat un înger sfânt deasupra Sfintei Mese, ţinând în mână un cuţit și, în același timp cu preotul, tăia Sfântul Prunc și turna Sângele Lui în Sfântul Potir.

Cântăreţul s-a cutremurat dar, după puţin timp, când s-au dus spre a se împărtăși, s-a întâmplat ceva și mai minunat. A văzut în Sfântul Potir carne omenească în sânge. Plângând atunci, a mărturisit erezia lui, rugând pe Domnul să acopere cu harul lui Sfintele Taine, vrând a se împărtăși. Într-adevăr, în Sfântul Potir a văzut iar pâine și vin, din care s-a împărtășit, mulţumind lui Dumnezeu.

(referinţă: Pateric, Monahia Habakis Teodora, Lidia, Salonic, 1993)

Monahul necredincios

Un monah se lupta cu gânduri îndoielnice dacă Sfintele Daruri sunt într-adevăr Trupul și Sângele lui Hristos sau simple simboluri. Când au aflat despre aceasta, ceilalţi călugări l-au chemat la o slujbă a Sfintei Liturghii în timpul căreia s-au rugat toţi să-i arate Dumnezeu adevărul, ca să-i alunge gândurile necredinţei.

După ecfonis (formulă cu care se încheie rugăciunile și ecteniile, numită și *doxologie mică,* rostită de preot cu un glas sau ton mai ridicat), fratele acesta a mărturisit celorlalţi următoarele:

„Când diaconul s-a urcat în amvon (mică platformă, balcon) ca să citească Evanghelia, am văzut cum s-a deschis cupola bisericii. După rugăciunea proscomidiei, am văzut cum cerurile s-au deschis și foc a coborât asupra Sfintelor Daruri. După aceea, s-a arătat mulţime de îngeri și între ei un copil. Împreună cu ei au coborât alte două persoane de o frumuseţe nedescrisă. După aceea, îngerii au stat în jurul Sfintei Mese iar Pruncul s-a așezat deasupra ei. Când s-au apropiat preoţii să taie pâinea, am văzut acele două persoane luând pruncul de mâini și de picioare și, cu un cuţit, îl tăiau turnând sângele lui în Potir. În continuare, au tăiat Trupul Lui în părţi mici, pe care l-au așezat deasupra bucăţilor de pâine. Atunci, imediat, pâinile s-au transformat și acestea în carne.

Când s-a ajuns la rostirea a „Cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste să vă apropiaţi”, fraţilor care se apropiau li se dădeau bucăţi de carne și nu am putut să mă împărtășesc. Atunci am simţit o voce șoptindu-mi la ureche:

- Omule, de ce nu te împărtășești? Nu ţi se oferă exact ceea ce ai cerut?
- Fie-ţi milă de mine, Doamne! Nu mă pot împărtăși cu carne!
- Află deci că dacă omul ar fi putut să se împărtășească atunci cu carne, în

Sfântul Potir ar fi existat carne așa cum ai văzut tu. Însă, pentru că nu poate să mănânce ei carne, Dumnezeu a îngăduit pâinile proscomidiei. Dacă ai crezut că această pâine sfinţită este chiar Trupul lui Hristos, împărtășește-te cu ceea ce ai în mână!

- Cred, Doamne! am răspuns atunci îngrozit.

Imediat carnea, pe care o ţineam în mână, s-a făcut iar pâine. Am mulţumit lui Dumnezeu și m-am împărtășit. După ce s-a terminat Sfânta Împărtășire, am văzut cum s-a deschis iar cupola bisericii și puterile îngerești s-au ridicat la cer”.

(referinţă: Everghetinos, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960 și Patericul din Sinai, Tsamis D.G., Sfânta Mănăstire Theonatisu, Muntele Sinai, Salonic, 1988)

Trupul dumnezeiesc

La câţiva kilometri în afara Damascului sihăstrea un stâlpnic. Odată s-a scandalizat din cauza unui preot din oraș, despre care a aflat că acela cădea în păcatul desfrâului.

Peste puţine zile, s-a întâmplat ca acel preot să meargă la mănăstire unde se afla și ascetul. În timpul împărtășirii, stâlpnicul a coborât Sfântul Potir pe care-l avea cu el (în care își ţinea Sfânta Împărtășanie și pe care o lua cu el în pustie unde se nevoia în asceză), iar în acesta i-au pus Sfintele Taine. Când însă a ridicat Sfânta Cuminecătură a avut reţineri. Își aducea aminte de ceea ce auzise despre preot și se gândea: „S-a sfinţit dar această părticică? A coborât Sfântul Duh peste acesta sau a fost împiedicat de păcatul preotului? Așa ar trebui să mă împărtășesc sau nu?”.

Pe când se gândea el astfel, Dumnezeu a hotărât să se întâmple ceva înfricoșător, ca să afle stâlpnicul și, în același timp, să se întărească fiecare suflet creștin. În timp ce se tăia Preasfântul Trup, înaintea împăratului poporului, o părticică s-a rostogolit de pe Sfântul Disc și a căzut pe Sfânta Masă unde s-a transformat în carne în faţa tuturor celor care erau prezenţi la slujbă. Preotul, plin de uimire, a încercat să atingă și să culeagă Sfânta Părticică. Imediat ce a atins-o s-a lipit de degetul său, ca o bucată proaspăt tăiată, și, în timp ce ridica mâna sa, Sfânta Parte a rămas lipită de degetul său. Imediat s-au scurs 3 picături de sânge pe Sfânta Masă care au udat primul acoperământ și pe al doilea, ajungând până la marmură.

Când a văzut stâlpnicul această minunată întâmplare, s-a împărtășit cu frică și groază din Sfânta Părticică și a mărturisit tuturor necredinţa și îndoiala lui.

Sfântul Atanasie Sinaitul, care a povestit această întâmplare, a fost martor ocular al acestei minuni. S-a învrednicit să vadă, să se închine și să ia cu el o parte din

Dumnezeiasca Hrană.

Pe când se afla în Ierusalim, a întâlnit un demonizat. Cu credinţă și cu nădejde puternică, i-a agăţat de gât, într-o pungă, o părticică și în câteva zile demonizatul s-a vindecat.

(referinţă: Mărturia aghioritică, revistă, Sfânta Mănăstire Xirapotamou, Sfântul Munte, vol 8-9/1990, 12-13/1991, 16-17/1992)

Arătarea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Trăia în ţara Alamanilor (alamanii erau un popor germanic care a apărut la mijlocul secolului 2. Alamanii au reușit să cucerească ducatul Alamaniei de-abia în secolul 10, însă imperiul lor a ţinut până în secolul 11) un preot foarte înduhovnicit, cu numele Pelaghie, care avea mare evlavie la Stăpâna de Dumnezeu Născătoare.

Diavolul însă l-a ispitit și i-a dat gânduri de necredinţă pentru Sfânta Împărtășanie și gândea în sinea lui: „cum este posibil să se facă pâinea și vinul în Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos?”.

Din cauza acestor gânduri se întrista, dar nu îndrăznea a cere sfaturi niciunui om. De aceea, s-a îndreptat către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și a rugat-o să-l lumineze. Astfel, într-o zi, pe când săvârșea Sfânta Liturghie, când a ajuns la partea cu „Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cu toţi sfinţii să o pomenim”, Sfânta Prescură a dispărut de pe Sfântul Disc. A căutat peste tot dar nu a găsit-O.

- Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, Stăpâna noastră Preabună și Preamilostivă, a strigat înfricoșător, știu că pentru puţina mea credinţă și pentru îndoiala mea a dispărut Hristos din faţa mea, pentru ca eu să nu mă împărtășesc. Tu, însă, roagă-L să mă ierte!

A văzut atunci, în faţa Sfintei Mese, pe Preasfânta Împărăteasă cu Sfântul Prunc în braţe care i-a spus preotului:

- Acest Prunc este Creatorul a toate, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, întru totul om. Acesta a murit pe Cruce pentru mântuirea lumii și a înviat. Acesta și astăzi, în fiecare zi, coboară în chip minunat, asupra pâinii și a vinului, din marea Lui iubire către oameni, și Se oferă acestora către sfinţirea sufletelor lor. Lasă-L deci și caută, fără frică, să

vezi că este adevărat cu carne și sânge așa cum L-am născut. Așa se întâmplă cu pâinea și cu vinul când se săvârșește Slujba Sfintei Liturghii. Însă, pentru că omul nu poate să mănânce acea carne crudă și să bea sânge, în chip înţelept Cel Atotputernic se oferă în chipul pâinii și al vinului, încât fiecare să se împărtășească cu El. Împărtășește-te și tu cu evlavie și cu credinţă pentru că acela care gustă cu vrednicie, se face părtaș al slavei Lui.

Cu aceste cuvinte, Împărăteasa a așezat Pruncul pe Sfânta Masă și, după ce I S-a închinat, s-a făcut nevăzută. Atunci, preotul a luat cu frică și cu bucurie în mâinile sale Sfântul Prunc, L-a îmbrăţișat cu evlavie și a văzut că este într-adevăr un prunc viu. După aceasta, L-a așezat pe Sfânta Masă, a căzut la pământ și s-a rugat cu lacrimi: „Cred, Doamne, și mărturisesc că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Care Te-ai născut din pururea Fecioara Maria. Îţi mulţumesc pentru darul de a mă învrednici astăzi, eu, nevrednicul, și Te rog să-mi ierţi vechea mea necredinţă. Acum, învrednicește-mă, Doamne, să mă împărtășesc din Tine nu ca un „prunc, ci ca o pâine".

După ce s-a rugat așa cu credinţă, s-a ridicat și a văzut în faţa lui Sfânta Pâine așa cum era înainte. S-a împărtășit cu frică și a continuat în toată viaţa lui a se împărtăși cu Sfintele Taine, având multă evlavie.

(referinţă: Mântuirea păcătoșilor, Agapie Monahul Landos, Rigopoulos – Salonic, 1993)

Vedenia unui saracin

Emirul Siriei a trimis, cândva, pe nepotul său în Diospol cu oarecare treburi. În acest oraș, nepotul emirului a întâlnit o minunată biserică a Sfântului Gheorghe. Imediat a poruncit servitorilor lui să-i pună lucrurile în altarul bisericii, unde s-a instalat și el. După aceea, a dat poruncă să bage în biserică și cele 12 cămile ale lui împotriva a toate rugăminţile și protestele preoţilor. Însă, imediat ce acele animale au intrat în biserică, au căzut fără suflare la pământ, în timp ce nepotul emirului a rămas să admire puterea Sfântului Gheorghe.

Ziua următoare, pe când preotul săvârșea Sfânta Liturghie, saracinul (saracin = înalt funcţionar de stat al Siriei) urmărea din pridvor. Atunci, Iubitorul de oameni i-a deschis ochii sufletului, și ce vede? Pe preotul care tăia un copil și vărsa sângele în Sfântul Potir, iar trupul lui îl tăia în bucăţele și-l așeza pe Sfântul Disc.

Când s-a terminat Sfânta Euharistie, saracinul urmărea nedumerit cum preotul dădea poporului trupul și sângele copilului. După Sfânta Liturghie, preotul a luat cele mai bune prescuri și i le-a dat saracinului.

- Ce sunt acestea? a întrebat saracinul.

- Acestea sunt pâini care le oferă credincioșii noștri. Cu acestea săvârșim Slujba Sfintei Liturghii în biserica noastră.

- Din acestea ai luat și ai folosit astăzi? întrebă furios acela. Nu te-am văzut eu cum ai omorât copilul și ai dat carnea și sângele poporului? Crezi că toate acestea nu le-am văzut? Criminalule!

Preotul s-a speriat, a slăvit pe Dumnezeu și a zis:

- Cred că Dumnezeu te-a învrednicit să vezi această minunată taină. Acest

lucru nu m-am învrednicit vreodată să-l văd, ci am văzut mereu pâine și vin. Noi credem că pâinea și vinul, pe care le oferim la Sfânta Liturghie, sunt Trupul și Sângele lui Hristos. Dar acest lucru minunat nu-l vede oricine.

Ascultând explicaţia, saracinul s-a minunat și s-a hotărât să devină creștin, botezându-se și mergând în Sinai unde s-a făcut călugăr, iar mai târziu a pecetluit credinţa sa ortodoxă ca martiriu.

(referinţă: Noul Ecloghin, Nicodim Aghioritul, Astir, Atena, 1974)

„Păcatul” bătrânului Augustin

Un binecuvântat călugăr atonit, bătrânul Augustin Rusul (1882-1965), era foarte smerit și harismatic. Cândva s-a arătat diavolul în chilia lui sub înfăţişare de câine turbat. Arunca flăcări din gură și s-a aruncat asupra bătrânului să-l sufoce pentru că nu suporta rugăciunile acestuia. Bătrânul Augustin l-a apucat și l-a aruncat de zid, strigând: „Diavol rău, de ce te lupţi cu fiinţele lui Dumnezeu?”.

Diavolul, înfricoșat de primirea neașteptată, s-a făcut nevăzut. Mai târziu însă, smeritul călugăr avea remușcări deoarece a lovit pe diavol. Aștepta cu nerăbdare să se lumineze de zi, ca să se ducă la duhovnicul său, pentru a-și mărturisi „păcatul”. Într-adevăr, imediat ce s-a luminat afară, s-a dus la duhovnicul său, care locuia la o oră și jumătate de mers pe jos, și s-a spovedit.

Povestea mai târziu bătrânul: „Duhovnicul meu era foarte înţelegător și nu mi-a dat vreun canon dar mi-a spus să mă împărtășesc. Eu, de bucurie, toată noaptea am făcut metanii și după aceea m-am dus la Sfânta Liturghie și m-am împărtășit. Când preotul punea Sfânta Împărtășanie în gura mea, am văzut Sfânta Împărtășanie ca o bucată de carne și sânge! Și o mestecam ca să o înghit! În același timp simţeam și o mare bucurie. Din ochii mei curgeau lacrimi dulci și capul meu lumina ca o lampă. Am fugit repede ca să nu mă vadă părinţii, iar rugăciunile de mulţumire pentru Sfânta Împărtășanie le-am citit singur în chilia mea”.

(referinţă: *Părinţi aghioriţi și întâmplări de la Sfântul Munte*, Paisie Monahul Aghioritul, Sf. Isihastrio a Evanghelistului Ioan Teologul, Suroti, Salonic, 1993)

O dovadă convingătoare

În biserica Cinstitei Cruci din Petersburg, Lavra Sfântului Alexandru Nevschi, s-a întâmplat cândva următorul fapt emoţionant: în timpul unei Sfinte Liturghii, arhiereul slujitor Ștefan, după ce a citit rugăciunea dinaintea Sfintei Împărășiri „Cred, Doamne, şi mărturisesc că Tu eşti cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, Care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred că Acesta este Însuşi Preacurat Trupul Tău şi Acesta este Însuşi Scump Sângele Tău. Deci mă rog Ţie: Miluieşte-mă şi-mi iartă greşelile mele cele de voie şi cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă. Şi mă învredniceşte, fără osândă, să mă împărtăşesc cu Preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor şi spre viaţa de veci, Amin.”, a ridicat acoperământul Sfântului Potir și a rămas împietrit. A văzut carne și sânge omenesc în Sfântul Potir!

S-a întors către diacon, care va deveni viitorul stareţ Samson (✝1979), și l-a întrebat: „Vezi, părinte?”. Ce să facă?... Episcopul, după ce a așezat Sfântul Potir pe Sfânta Masă, a îngenuncheat și s-a rugat Domnului. Cum ar fi împărtășit credincioșii cu sânge și carne? Cine s-ar mai fi împărtășit?

După ce s-a rugat un sfert de oră cu braţele ridicate, s-a uitat din nou în Sfântul Potir. Sângele și carnea se făcuseră vin și pâine. Astfel, a ieșit și a împărtășit credincioșii.

Câţi clerici au aflat despre această minune, au spus că a fost providenţa divină ca să se întărească în credinţă. Chiar diaconul Samson, care ţinea Sfântul Potir, a spus mai târziu că din ziua aceea nu a mai avut vreo îndoială și a crezut din acel moment că pâinea și vinul sunt chiar Trupul și Sângele lui Iisus Hristos!

S-a convins el însuși și a spus-o și altora ca să se întărească în credinţă. Această minune a fost și un motiv ca preoţii să înţeleagă nevrednicia lor.

(referinţă:: Stareţ Samson, Sfânta Mitropolie din Nicopolis Preveza, 1991)

Împărătescul sânge

În timpul Slujbei Sfintei Liturghii, în satul Zarca, în Iordania, la 21 aprilie 1991, după intrarea mare, preotul ortodox a pus Cinstitele Daruri pe Sfânta Masă. Deodată, a văzut Sfântul Disc plin de sânge. Din Sfântul Artos curgea de asemenea sânge cald. Preotul a început să strige iar credincioșii au alergat în altar să vadă ce se întâmplă. Văzând minunata întâmplare, au rămas fără glas. Câţiva încercau să se împărtășească cu câteva picături și alții să-și ungă corpul.

„Am vizitat orașul", povestește un martor ocular, „ca să văd de aproape întâmplarea dumnezeiască. Mii de oameni înconjuraseră zona. Preotul reușise să păstreze două bucăţele din Sfântul Artos. Mărturisesc că ceea ce vedeam nu era pâine și vin, ci Trup și Sânge al Domnului Iisus Hristos".

(referinţă: *Renașterea*, ziar din Creta, nr 6/5/1991 și Presa ortodoxa, ziar atenian grec, nr 30/4/1991)

3. CERUL PE PĂMÂNT

Lumină și foc

Sfântul Pangratie (prăznuit la 9 iulie) se trăgea din Antiohia și a trăit în anii apostolici. Încă tânăr fiind, a vizitat Ierusalimul împreună cu părinţii, unde s-a și botezat. După moartea părinţilor lui, a eliberat robii, a împărţit toată averea săracilor, dedicându-se predicării Evangheliei. Din porunca Sfântului Apostol Petru s-a dus în Sichelia unde, mai târziu, a fost învestit episcop al Tavramenului. Acolo, prin cuvântul insuflat de Dumnezeu și minunile Lui, a atras mulţime de popor în dreapta credinţă în Iisus Hristos, chiar și pe guvernatorul insulei, pe Bonifacio.

Acesta, auzind de minunile pe care Sfântul le făcea cu puterea lui Dumnezeu, s-a dus să-l întâlnească. L-a zărit îmbrăcat în veșminte preotești și înconjurat de lumină dumnezeiască. În continuare, Sfântul a săvârșit Slujba Sfintei Liturghii într-o cameră iar la partea din slujbă unde se rostește „Slavă Tatălui...", a ecteniei întreite, s-a deschis acoperișul camerei și un fulger înfricoșător a coborât deasupra guvernatorului și a suitei lui. Toţi au căzut jos cuprinși de frică. După aceasta, au crezut din tot sufletul în Iisus Hristos.

Repede a fost construită și prima Biserică creștină în Sichelia. Când construcţia a fost terminată, Sfântul Pangratie a venit să săvârșească prima Sfântă Liturghie. Câţi au fost atunci în biserică vedeau ceva ca un foc minunat, ca un fulger

orbitor și nestins, care lumina într-un chip minunat toată biserica. Însă, în același timp, s-a întâmplat și altceva și mai minunat. Când Sfântul a terminat slujba, toţi idolii din capiștile idolești au căzut și s-au făcut bucăţi!

La puţin timp după aceasta, Sfântul a botezat în aceeași zi opt mii de bărbaţi în afară de femeile și copiii lor. După aceea, a vrut să săvârșească pentru ei Sfânta Liturghie. În momentul în care Sfântul a ridicat Sfintele Daruri, cupola bisericii s-a deschis și o lumină cerească a coborât și l-a înconjurat. Credincioșii s-au speriat. Când a venit timpul să se împărtășească, nimeni nu avea curajul să se apropie deoarece vedeau faţa Sfântului înconjurată de flăcări. Atunci le-a spus: „Veniţi, copiii mei, nu vă fie frică. Focul acesta nu arde, ci luminează pe cei care se împărtășesc cu credinţă din Trupul și Sângele lui Iisus Hristos”.

Așa, cu frică, s-au apropiat cei botezaţi a se împărtăși, în timp ce restul, care rămăseseră nebotezaţi, au fost catehizaţi (învăţaţi dogmele credinţei ortodoxe) și botezaţi de către Sfânt după câteva zile.

(referinţă: *Vieţile Sfinţilor*, Galanos Mih., Diaconia Apostolică a Bisericii Greciei, Vol 1-4, Atena, 1988 și *Marele scriitor de Sinaxare al Bisericii Ortodoxe*, vol 1-14, Mattheos Viktor, Atena, 1946-1950 și Cuvinte ale Sfinţilor, Tsalokidis Hristos, Atena, 1995)

Praznici cerești

Luminătorul Ortodoxiei, Sfântul Ioan Gură de Aur (secolul 4), cu harul său înaintevăzător, a văzut de multe ori pe sfinţii îngeri cum păzeau și supravegheau biserica, chiar și în timpul Jertfei celei fără de sânge.

„Când începe părintele proscomidia, coboară imediat puteri cerești cu veșminte strălucitoare și minunate. Desculţi, cu chip plecat, înconjoară Sfântul Jertfelnic și stau acolo liniștiţi și tăcuţi până la sfârșitul Sfintei Liturghii. După aceea, se împrăștie în toată biserica, ajută părintele care împarte Sfânta Împărtășanie poporului și-i întărește pe oameni în credinţă”, povestea Sfântul.

(referinţă: Sfântul Ciprian, revistă, Sfânta Mănăstire Sfântul Ciprian, vol 193-194/1985, 195-196/1985)

Înflăcărat și neînflăcărat

Era o zi de duminică. Un episcop a vizitat, împreună cu sinodia lui, un oarecare sat din eparhia lui. Acolo, l-a căutat pe preot și i-a cerut să săvârșească Sfânta Liturghie. Preotul era un tânăr simplu care nu știa carte dar, din momentul în care a stat în faţa Sfintei Mese, l-au înconjurat flăcări fără să-l ardă. Uimit de priveliște, episcopul l-a chemat după slujbă:

- Binecuvântează-mă, vrednice slujitor al lui Dumnezeu!

Preotul a amuţit.

- Cum e posibil ca un episcop să fie binecuvântat de un preot? L-a întrebat.

- Nu sunt vrednic să binecuvântez un preot care arată Sfintele Daruri „înflăcărat" de un foc dumnezeiesc și care nu arde.

- Este vreodată posibil ca preotul să săvârșească Sfintele Taine fără să fie înconjurat de focul dumnezeiesc? a răspuns cu umilinţă preotul.

Episcopul a admirat curăţenia sufletească a preotului și purtarea lui și a plecat entuziasmat.

(referinţă: Everghetinos, vol 1-4, Viktor Matheos, Atena, 1957-1960)

Acoperământul de foc

În viaţa Sfântului Eftimie cel Mare (secolul 4) este amintită o arătare minunată a focului dumnezeiesc în timpul Sfintei Liturghii. Într-o duminică, cuviosul Eftimie săvârşea Slujba Sfintei Liturghii cu ucenicul său Dometian. La un moment dat, Trevan, care fusese saracin (înalt funcţionar de stat al Siriei) şi stătea în apropiere, vede cum un foc coboară din cer împrăştiindu-se pe Sfântul Jertfelnic ca o mare pânză albă, acoperindu-l pe marele Eftimie şi pe Dometian.

Văzând această minune, Trevan s-a îngrozit şi s-a dat înapoi. Focul dumnezeiesc a ţinut de la început până la sfârşitul ecteniei întreite. De asemenea, minunea fost observată şi de călugărul Gavriil, care avea o vechime de 25 de ani în mănăstire şi care era cunoscut pentru curăţenia sufletească.

De multe ori, când liturghisea, cuviosul Eftimie vedea Sfinţii Îngeri, care coborau, slujind împreună cu el. De multe ori încă vedea pe unii oameni iluminându-se şi pe alţii întunecându-se la Sfânta Împărtăşanie. De aceea, îi sfătuia mereu să vină la Taina Euharistiei cu pocăinţă şi atenţie.

(referinţă: Viaţa Sfântului Eftimie cel Mare, Chiril Schitopolitul, Fundaţia Filantropică „Cuviosul Ioan Rusul”, Halkida, 1972)

Păcatele asemănătoare

Dade (Chitiul de astăzi) era regiunea comercială a Ciprului. În apropiere se găsea Mănăstirea lui Filoxen. În această mănăstire trăia un călugăr, prin secolul 4, bătrânul Isidor, care plângea continuu în hohote. Cine se apropia de el și încerca să-l mai calmeze, primea următorul răspuns: „Sunt foarte păcătos. Nu a existat altul ca mine de la Adam și până astăzi. Și să nu credeţi că exagerez. Nu am găsit la vreun om un păcat ca acesta pe care l-am făcut eu!”. Și, zicând acestea, povestea istoria lui:

„Când eram în lume, aveam soţie creştină și cu frică de Dumnezeu, în timp ce eu făceam parte din erezia lui Sevir. Într-o zi am aflat că soţia mea s-a dus să se împărtășească la biserica de lângă noi. Am alergat să o împiedic, însă am găsit-o împărtășită deja și întorcându-se acasă. Imediat am apucat-o de gât și am forţat-o să verse Sfânta Împărtășanie, pe care apoi am luat-O și am aruncat-O pe fereastră. Am văzut atunci un porumbel care a coborât și a luat Sfânta Împărtășanie. După 2 zile, s-a arătat în faţa mea un negru cu un turban care mi-a zis:

- Eu și cu tine am fost condamnaţi la aceeași pedeapsă.
- Cine ești tu? l-am întrebat.
- Eu, îmi răspunde, sunt acela care a lovit în obraz pe Domnul nostru Iisus Hristos în timpul patimilor Lui.

Și imediat s-a făcut nevăzut. Pentru aceasta deci, nu pot să-mi opresc lacrimile”, a sfârșit monahul.

(referinţă: *Noul Materic*, Pashou, Akritas, Atena, 1992)

Chivotul înlănțuit

Avva Matias, unul dintre Sfinţii Părinţi ai pustiului Sinait, a povestit următoarele:

Când locuiam în Arandula, păzeam Sfânta Împărtășanie încuiată în chivotul bisericii. Obișnuiam, în fiecare duminică, să împărtășesc sclavii acelei pustii cu preacinstitele Taine. De multe ori mergeam duminica la biserică și găseam chivotul deschis. Mă întristam datorită acestui fapt și m-am hotărât să pecetluiesc cu ceară și pecete chivotul, nu înainte însă de a număra Sfintele Părţi.

Următoarea duminică am găsit neatinsă pecetea, însă, deschizând chivotul, am constatat că lipseau trei părticele. Au început să mă chinuie fel de fel de gânduri. Însă, în următoarea duminică s-au arătat în visul meu trei monahi și, după ce m-au trezit, mi-au spus:

- Scoală-te, este timpul rugăciunii.
- Cine sunteţi, părinţilor, și de unde veniţi? i-am întrebat.
- Noi suntem păcătoșii care, de multe ori, venim și ne împărtășim. De acum înainte să nu te mai ocupi cu asta (NOTĂ: probabil se referă la a nu se mai ocupa cu paza chivotului), au răspuns aceia.

Atunci, am înţeles că erau pustnici și am mulţumit lui Dumnezeu că a dăruit generaţiei noastre astfel de oameni sfinţi.

(referinţă: *Patericul din Sinai*, Tsamis D.G., Sfânta Mănăstire Theonatisu, Muntele Sinai, Salonic, 1988)

„Din mâinile unui înger”

Istorisea, cândva, Sfântul Macarie Alexandrinul (19 ianuarie), un lucru cu totul aparte despre Marcu ascetul și zicea:

Pe când slujeam Slujba Sfintei Liturghii, am observat, la momentul împărţirii Tainelor lui Hristos, că lui (Marcu) nu i-am dat niciodată Sfânta Împărtășanie ci un înger i-o dădea, luând-o de pe Jertfelnic. Eu vedeam doar dosul palmei îngerului ce-i dădea Împărtășania. Acest Marcu, deși era tânăr, știa pe de rost Vechiul și Noul Testament și era foarte blând și curat ca nimeni altul.

(referinţă: „Părinţi și scriitori bisericești”, Sfântul Macarie Egipteanul, pagina 43)

Sfânta Euharistie care a înmugurit

În orașul Selefchia din Siria, pe vremea când episcop era Dionisie (secolul 6), trăia un bogat foarte evlavios. Era însă eretic și credea în dogmele lui Sevir. Acesta avea însă un angajat care era ortodox și urma Sfânta și Apostoleasca Biserică.

Ortodoxul, după obiceiul vremii, a luat Sfânta Împărtășanie în Joia Mare, a pus-o într-o cutiuţă și a încuiat-o într-un dulap. După Sfintele Paști, a plecat să facă comerţ la Constantinopol, uitând în dulap Sfintele Părţi. Lăsase însă cheia șefului său.

Într-o zi, șeful ortodoxului a deschis dulapul și a găsit cutiuţa cu Sfintele Părţi. S-a întristat pentru aceasta și nu știa ce să facă cu ele deoarece aparţineau Bisericii Ortodoxe iar el nu vroia să se împărtășească cu ele, fiind eretic. Le-a lăsat în dulap, gândind că oricând trebuie să vină angajatul său și le va lua.

Astfel a trecut un an. A venit iar Joia Mare însă angajatul nu se întorsese încă. Șeful a hotărât atunci să ardă Sfintele Părţi ca să nu rămână în continuare acolo, dar când a deschis dulapul a văzut că acestea făcuseră muguri.

Frica și groaza l-au curpins. Le-a luat imediat și a alergat la episcopul Dionisie, strigând: „Doamne, miluiește!”. Minunea a fost văzută de toţi ortodocșii și au preamărit pe Dumnezeu. Aceasta a devenit chiar un motiv ca mulţi să creadă și să vină la Sfânta, Soborniceasca și Apostoleasca Biserică Ortodoxă.

(referinţă: Limonario, Moshos Ioannis, după Monahul Theologos, Sfânta Mănăstire Stavronichita, Sfântul Munte, 1991)

„Legea dreaptă”

La o distanţă de 10 zile de orașul Eghees al Kilkisului, în satul Mardaros, locuia un preot bătrân levit, renumit pentru harul său. Cândva, locuitorii satului s-au dus și s-au plâns la episcopul locului, zicând:

- Ia-l pe acest preot din satul nostru pentru că ne supără. În fiecare duminică săvârșește Sfânta Liturghie la ora 3 după-amiaza și nu ţine de ordinea stabilită.

Imediat după aceasta, episcopul a chemat pe preot și l-a întrebat:

- De ce, părinte, faci acest lucru? Nu cunoști ordinea Bisericii noastre?

- O cunosc, preasfinţite, și ai dreptate. Dar uite ce se întâmplă. După slujba de noapte a duminicii, stau aproape de Sfântul Jertfelnic și aștept coborârea Sfântului Duh. Și când văd că Acesta acoperă Sfântul Jertfelnic, atunci încep Sfânta Liturghie.

Episcopul a admirat harul preotului și i-a informat pe credincioși despre aceasta, care au plecat în pace, preamărind pe Dumnezeu.

(referinţă: Limonario, Moshos Ioannis, după Monahul Theologos, Sfânta Mănăstire Stavronichita, Sfântul Munte, 1991)

Episcopul calomniat

La 45 kilometri distanţă de Roma se găsea micul oraș numit Romilla.

Cândva, câţiva locuitori ai Romillei au acuzat pe harismaticul lor episcop în faţa papei al Romei, Agapit (535 - 536), spunând că folosește Sfântul Disc pentru mâncarea lui.

Imediat, uimit de cele auzite, papa a trimis și l-au adus pe episcop legat și mergând pe jos până la Roma, unde l-au închis imediat. Au trecut așa 3 zile. În noaptea zilei de sâmbătă, papa vede pe cineva în vis care îi spune: „Duminica aceasta nu vei săvârși Sfânta Liturghie nici tu și nici altcineva, ci episcopul închis. Acela vreau să slujească”.

Deoarece papa nu credea cele auzite, vocea s-a auzit pentru a doua și a treia oară: „Ţi-am spus că episcopul închis va sluji!”. Când s-a trezit, papa a chemat pe episcop și l-a întrebat:

- Care este munca ta duhovnicească?

- Sunt păcătos, a răspuns acela.

Pentru că nu dezvăluia nimic altceva, papa i-a spus să slujească el Sfânta Liturghie la vremea cuvenită iar episcopul s-a supus. Deci, când s-a așezat în faţa Sfântului Jertfelnic și a încheiat rugăciunea proscomidiei, înainte să spună ultima rugăciune de sfinţire, a început pentru a doua, a treia și a patra oară aceeași rugăciune.

- Ce se întâmplă? a întrebat papa. De ce ai început de patru ori rugăciunea și nu ai terminat-o?

- Iartă-mă, a răspuns episcopul, însă nu am văzut, cum obișnuiam, coborârea Sfântului Duh. Dacă vrei, depărtează de lângă Sfântul Jertfelnic pe diaconul care ţine

ripidele (în Biserica creștină, obiect de metal sau de lemn, în formă de paletă, împodobit cu imaginea unui serafim și folosit în cursul unor ceremonii), pentru că eu nu îndrăznesc să-i spun.

Când diaconul s-a îndepărtat, atunci papa și episcopul au văzut imediat arătarea Sfântului Duh. Dar s-a întâmplat și aceasta: Acoperământul care se găsea deasupra Sfântului Jertfelnic s-a ridicat singur și a acoperit pe papă, pe episcop și pe toţi diaconii împreună cu Sfântul Jertfelnic pentru 3 ore! A înţeles atunci, cinstitul Agapit, că episcopul în cauză era foarte harismatic și că fusese nedreptăţit.

(referinţă: Limonario, Moshos Ioannis, după Monahul Theologos, Sfânta Mănăstire Stavronichita, Sfântul Munte, 1991)

Repararea greșelii

Un oarecare bătrân, curat și sfânt, de fiecare dată când slujea Sfânta Liturghie, vedea îngeri de-a dreapta și de-a stânga lui. Acesta primise de la eretici învăţătura de a sluji și, pentru că era neexperimentat în sfintele dogme, spunea rugăciunile cu simplitate și fără răutate, fără să știe însă că sunt greșite.

Odată însă, din iconomia lui Dumnezeu, l-a vizitat un frate care cunoștea bine sfintele dogme. Fratele era diacon și s-a întâmplat să se găsească în acel timp acolo unde slujea bătrânul acela. A observat greșeala și i-a spus:

- Ceea ce zici tu, părinte, la Sfânta Liturghie, nu sunt ale credinţei ortodoxe.

Bătrânul însă, văzând în timpul acela îngerii, nu a dat atenţie celor spuse de diacon. Însă diaconul insista să-i spună greșeala:

- Greșești, părinte. Biserica nu este de acord cu acestea.

Atunci, bătrânul, văzând insistenţa diaconului, a întrebat pe îngerii care-l asistau:

- Ce sunt acestea ce-mi spune diaconul?
- Bine îţi zice, au răspuns aceia; să le accepţi.
- Și de ce atâta timp nu mi-aţi spus-o voi?
- Pentru că Dumnezeu așa a lăsat, ca omul să fie corectat de către oameni.

De atunci, bătrânul s-a corectat, mulţumind lui Dumnezeu și diaconului.

(referinţă: Limonario, Moshos Ioannis, după Monahul Theologos, Sfânta Mănăstire Stavronichita, Sfântul Munte, 1991)

Doxologia creației

În muntele Sinai, în sfântul Vârf, se săvârșea Sfânta Liturghie a Sfântului Iacob, în ziua Cincizecimii. Mulţi monahi se adunaseră să cinstească sărbătoarea. În timpul când preotul a spus „Cântare de biruinţă, cântând...”, s-a auzit un vuiet la care au răspuns toţi munţii cu un sunet și un vuiet strigând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot!”. Vuietul şi sunetul acesta s-au menţinut pentru o jumătate de oră. Nu au auzit însă toţi, ci cei care aveau urechi să asculte imnul îngerilor.

(referinţă: Limonariul cel Vechi, Evkratas Ioannis și Sofronie Sofistul, Sot. Shinas, Volos, 1953)

Cuviosul Teodor și Sfântul Artos

NOTĂ: (fragment din glosarul de la începutul cărţii, menţionat în link) Pâinea se mai întrebuinţează și la slujba Litiei, sub denumirea de artos sau simplu, litie. Aceste pâini, binecuvântate de către preot prin rostirea rugăciunii speciale (din partea a doua a ritualului sujbei), simbolizeaza cele cinci pâini cu care Mântuitorul Iisus Hristos a săturat cei cinci mii de bărbaţi în pustie (Matei 14, 17-21). Cât privește calităţile și efectele pâinii binecuvântate la Litie, în Sfânta Liturghie se spune că „este izbăvitoare de toate relele pentru cel ce o va lua cu credinţă”.

În ziua pomenirii Sfântului martir Antioh, cuviosul Teodor Sicheotul (secolele 6-7) slujea în biserica cu același nume. În timpul în care cânta „Sfintele sfinţilor”, a ridicat, după obiceiul locului, Discul sus ca să înalţe Sfântul Artos. Atunci s-a întâmplat ceva uimitor: Sfântul artos, ca și cum sălta de bucurie, se înălţa pentru mult timp deasupra Discului și apoi cobora, lovindu-se de el. Toţi îl vedeau și auzeau. În acest mod, Sfântul artos arăta că jertfa slujitorului era bine primită. Credincioșii urmăreau minunea înfricoșaţi și uimiţi, în timp ce cuviosul Teodor, plin de bucurie și lacrimi de mulţumire, slăvea pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui.

Altădată, cuviosul săvârșea Sfânta Liturghie în biserica Sfântului Gheorghe, folosind o prescură străină. Un credincios din biserică, patricianul Fotios, în timp ce privea Sfântul artos, a observat cum ieșea din el multă căldură și s-a gândit că prescura este proaspăt coaptă. Însă, când s-a apropiat ca să se împărtășească, a rămas blocat pentru că partea pe care a primit-o era uscată. După ecfonis, a povestit cuviosului Teodor tot ceea

ce a văzut și a cerut o explicaţie.

- Minunea aceasta, a răspuns cuviosul Teodor, s-a descoperit ţie, pentru că ești vrednic. Harul Darurilor urcă de la noi către ceruri încât pentru nevrednicia și păcatele noastre, să fim încercaţi în viaţa noastră cu multe supărări și pericole. Dar să ne rugăm la Bunul Dumnezeu să se facă voia Lui cu iubirea de oameni.

(referinţă: Sfântul Teodor Sicheotul, după Haritidis Leon, Grădina Maicii Domnului, Salonic, 1987)

Cuvioasa Anastasia din Eghina

Cuvioasa Anastasia (prăznuită la 18 aprilie), s-a născut și a sihăstrit în Eghina (Grecia) în timpul idolatriei. Pentru marele ei har, s-a ridicat stareţă a unei sinodii care avea ca duhovnic pe presviterul Mathias, stareţul unei sinodii asiatice.

Acest bărbat, iubitor de Dumnezeu, încerca atâta trăire spirituală când săvârșea Slujba Sfintei Liturghii încât cei care îl vedeau luau mare folosinţă. Mathias nutrea o mare dragoste pentru Apostolul și Evanghelistul Ioan.

Într-un an, în amintirea (prăznuirea) Sfântului Ioan, pe când se pregătea să

săvârșească Jertfa cea fără de sânge în Sfânta Liturghie, s-a gândit în sinea lui: „Există om în ziua de astăzi care să fie vrednic să se ducă la Efes și să-l vadă pe Apostolul Ioan?”.

Liurghia a început. Și vrednicul Mathias, pentru credinţa și iubirea ce o avea către Sfânt, s-a învrednicit să-l vadă prezent la Sfântul Jertfelnic de la începutul până la sfârșitul Sfintei Liturghii. Și nu a fost singurul care l-a văzut. L-au văzut și alţi doi care erau aproape de el în timpul Tainei. Pentru 3 zile a simţit o așa mare mulţumire încât nu putea să guste altă mâncare.

O ucenică pe măsura acestui învăţător spiritual a fost cuvioasa Anastasia. Sfinţita ei viaţă a fost pecetluită de o moarte martirică. Și când s-au împlinit 40 de zile de la adormirea ei, s-a întâmplat următorul fapt minunat: în timp ce Sfânta Liturghie începuse, Domnul a deschis ochii a două dintre cele mai bune maici din corul mănăstirii și au văzut, în centrul bisericii, doi bărbaţi minunat îmbrăcaţi în haine strălucitoare, care aveau în mijlocul lor pe Anastasia. Imediat au scos o mantie din pietre preţioase și mărgăritare și au îmbrăcat-o ca pe o regină. După aceea, i-au pus pe cap o cunună, care avea și în faţă și în spate cruci și după ce i-au dat în mână un sceptru bătut cu pietre preţioase, au condus-o la Sfântul Jertfelnic. În același timp, racla în care erau moaștele cuvioasei, a început să tremure. Și acest tremurat a continuat până la împlinirea anului.

(referinţă: Materic, vol 2 și 3, Tsamis D.G., Frăţia Sfânta Macrina, Salonic, 1991-1992)

Limbi de foc

Cuviosul Serghei al Pandenexului, adormit în 1932, este fondatorul renumitei Lavre a Sfintei Treimi din Zagrosc, lângă Moscova, și unul dintre cei mai iubiţi sfinţi ai poporului rus. De fiecare dată, când săvârșea Slujba Sfintei Liturghii, îl învrednicea Dumnezeu să aibă ca slujitor, împreună cu el, un înger.

Cândva, părintele Simion, care slujea ca preot, a văzut o flacără ieșind din Sfânta Masă care l-a înconjurat pe cuviosul Serghei. L-a văzut înconjurat de această lumină mai presus de lume. Când cuviosul s-a pregătit să se împărtășească, s-a adunat ca un fulg și s-a cufundat în Sfântul Potir. După ce s-a împărtășit, s-a îndepărtat de Sfânta Masă și a întrebat pe călugărul uimit:

- De ce arăţi așa de zguduit?

- M-am învrednicit de harul Duhului Sfânt și am văzut cum Te-a înconjurat, a răspuns călugărul.

Atunci, cuviosul Serghei i-a spus poruncitor: „Cât trăiesc eu, să nu descoperi nimănui ceea ce ai văzut”.

(referinţă: *Sfântul Serghie din Radonej*, Sfânta Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1995)

Întoarcerea unui necredincios

Între sfinţii martiri ai Bisericii noastre, se găsește și noul martir Ahmet (secolul 17), turc de origine și se trăgea din Constantinopol. În casa lui avea două rusoaice prizoniere, una tânără și una mai înaintată în vârstă, amândouă fiind evlavioase și credincioase în Dumnezeu Cel Adevărat. Cea din urmă avea obiceiul să meargă la biserică la fiecare sărbătoare mare. Acolo, lua anafură și aghiasmă și aducea și celei tinere. Însă, de fiecare dată când se întâmpla asta, Ahmet simţea mireasma minunată care ieșea din gura fetei.

- Ce este aceasta care mănânci și îţi parfumează gura? a întrebat-o.
- Nimic special, a răspuns tânăra.
- Nu se poate. Ceva se întâmplă, insista turcul.
- Iată ce se întâmplă: obișnuiesc să mănânc pâine binecuvântată pe care mi-o aduce bătrâna de la biserica creştinilor, i-a explicat.

După cele mărturisite, turcul s-a îmbrăcat și el ca un creştin și s-a dus la biserica Patriarhiei, unde a urmărit Sfânta Liturghie. În timpul acesteia, Împăratul Iisus Hristos a lăsat să se întâmple și a doua minune: în timpul în care preotul se îndrepta spre ușile împărătești, Ahmet l-a văzut pe acesta plutind și înconjurat de lumină. Raze luminoase ieșeau din gura lui și luminau capetele creştinilor. Nu luminau însă și capul lui Ahmet.

S-a cutremurat de câte a văzut păgânul. Ochii sufletului lui s-au deschis și a crezut în Dumnezeul Cel Adevărat. A cerut preotului să-l boteze iar, mai târziu, la 3 martie 1682, și-a mărturisit credinţa la o întrunire a mahomedanilor și s-a învrednicit să primească botezul martiriului.

(referinţă: *Marele scriitor de Sinaxare al Bisericii Ortodoxe*, vol 1-14, Mattheos Viktor, Atena, 1946-1950)

Slujitorul luminat

Noul martir, Sfântul Iacov Aghioritul (prăznuit la 1 noiembrie), a povestit cândva ucenicului său, Marchian, câte lucruri minunate a văzut în timpul unei Sfinte Liturghii. Pe când îmbrăca veșmântul său preoţesc, s-a luminat cu lumină îngerească. Când a început Sfânta Proscomidie, 4 tagme (cete) îngerești au stat în cele patru colţuri ale bisericii.

Sfârșind Proscomidia, a acoperit cu Sfintele Acoperăminte Cinstitele Daruri care, în același timp, au fost acoperite de lumină. În timpul ieșirii cu Cinstitele Daruri, o lumină mergea înaintea preotului și acoperea tot poporul.

Aceeași lumină a înconjurat mai târziu Sfânta Masă, când Sfântul Potir și Sfântul Disc au fost așezate pe ea. În afara acestui cerc luminos stăteau îngerii, fără să îndrăznească să se apropie. Lumina nu l-a părăsit pe preot pe toată durata Sfintei

Liturghii. Din gura lui ieșea o flacără nevăzută în timpul ecteniilor și când citea Sfânta Evanghelie. De asemenea, când își ridica mâinile, din ele curgea lumină. După sfinţirea Sfintelor Daruri, L-a văzut pe Domnul ca un Prunc ce stătea pe Sfântul Disc. Preotul l-a tăiat în patru părţi și Cinstitul Sânge s-a vărsat în Sfântul Potir din care s-a împărtășit Preotul.

Când Sfânta Euharistie s-a terminat, L-a văzut iar pe Dumnezeiescul Prunc înălţându-Se cu slavă și cinste la cer, însoţit de sfinţii îngeri.

(referinţă: revista Sfântul Ciprian, Sfânta Mănăstire Sf. Ciprian, vol 193-194/1985, 195-196/1985)

Domnul slavei

Cuviosul Serafim de Sarov (1759 - 1833), acest mare sfânt al Ortodoxiei, era întărit în lupte, de către pronia Dumnezeiască, cu vedenii duhovnicești care îi alinau sufletul. Diacon fiind, vedea câteodată la slujbe cum sfinţii îngeri slujeau împreună cu monahii. El povestea și următoarele:

Cândva, slujeam în Joia Mare. Am spus cu umilinţă, de lângă Sfântul Jertfelnic, „Doamne, mântuiește pe cei umili și acoperă-ne pe noi”. După ce am ieșit în faţa ușilor împărătești și am spus sfârșitul rugăciunii întreite „Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi”, în acel moment, a strălucit în faţa mea o lumină și văd acolo pe Domnul nostru Iisus Hristos cum strălucea mai mult ca soarele în lumina orbitoare. Îl înconjurau toate puterile cerești ale îngerilor, arhanghelilor, heruvimilor și serafimilor. Intrase prin poarta de vest și, plutind prin aer, a stat în faţa amvonului (mică platformă, gen balcon) și, ridicându-și mâna Sa, a binecuvântat pe slujitori și pe creștini și apoi a intrat în locul de lângă ușile împărătești, unde se găsește icoana Lui. Inima mea s-a umplut de lumină și de bucurie pentru El. Demn de consemnat este că vedenia sfântului a avut loc în timpul intrării preoţilor în Sfântul Altar, care simbolizează intrarea lor în cer.

(referinţă: *Cuviosul Serafim de Sarov*, Sfânta Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1996)

Slujitorul ciudat

Stareţul Teofil (1788 - 1853), un monah nebun pentru Hristos, din nordul Rusiei, care s-a nevoit în diferite mănăstiri și pustii ale Kievului, nu înceta, și chiar când slujea, să smintească pe ceilalţi fraţi cu ciudatul său comportament.

Mitropolitul de atunci al Kievului, Filaret, deranjat de toate acestea, și-a chemat consilierii pentru a studia, împreună, cazul ieromonahului. Discutând asupra cazului, s-a făcut lumină de către un frate, căreia stareţul îi dăduse explicaţii despre neobișnuitul său comportament în timpul sfintelor slujbe.

„Slujesc după regulile Bisericii, citesc toate rugăciunile cerute de tipic și cinstesc pe mai-marele meu. Dar când mă aprofundez în săvârșirea tainei, uit de mine și de tot ceea ce există în jurul meu. În timpul Sfintei Liturghii, văd o rază luminoasă în formă de cruce, care coboară și se așază peste preoţi. Și mai văd o brumă care cade peste Cinstitele Daruri și îngeri strălucitori care coboară deasupra Sfintei Mese cântând: *Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin e cerul și pământul de mărirea ta*!. Atunci, toată fiinţa mea se concentrează acolo și îmi este greu să îmi distrag atenţia de la aceste lucruri minunate. Frate, nu-ţi spun motive, ci adevărul curat. Te rog însă mult, să nu mai spui la nimeni ca să nu se smintească ceilalţi din cauza mea, a păcătosului”.

(referinţă: revista Mărturia aghioritică, Sfânta Mănăstire Xirapotamou, Sfântul Munte, vol 8-9/1990, 12-13/1991, 16-17/1992)

Sfânta Masă în flăcări

În secolul trecut, în Asia Mică, a trăit un preot sfânt, părintele Ioan. Era căsătorit, avea copii și era din Ghelverul Capadociei. În zilele de rând muncea pe câmp, în timp ce duminicile și sărbătorile slujea în biserică.

La slujba Sfintei Liturghii aproape întotdeauna izbucnea în plâns, în lacrimi și bocete. În timpul sfinţirii Sfintelor Daruri, plânsetele lui erau auzite de toată lumea. Cântăreţii cântau „Pe Tine Te lăudăm” cât de rar puteau, însă el întârzia chiar și 15 minute, poate și mai mult. Astfel, și ei repetau cântecul de 5-6 ori.

Odată, au spus epitropilor problema lor iar aceștia, la rândul lor, au spus-o părintelui:

- Părinte Ioane, deseori întârzii în timpul Sfinţirii Darurilor. Cântăreţii și poporul așteaptă afară mult timp. Nu poţi să spui rugăciunea mai repede, ca să nu se facă zarvă?

- Cum o să se facă asta?

- Este ușor. Atunci când ești în genunchi, să te ridici, să sfinţești Cinstitele Daruri, să spui rugăciunea și apoi să termini.

- Rugăciunea o știu, dar nu pot.

- De ce nu poţi, părinte? Iertaţi-ne, dar nu este greu.

- Aceasta nu depinde de mine, a răspuns părintele Ioan. Când încep să citesc rugăciunea, Sfânta Masă este înconjurată de un foc dumnezeiesc care ajunge la înălţimea de 2-3 metri. Așa că nu pot să mă apropii și să tai Sfintele Daruri. Mă cuprinde frica și groaza. Nu știu ce să fac. Cad atunci la pământ, plâng și implor pe Domnul să înlăture focul, ca să continui. După aceea ridic ochii. Daca flăcările au dispărut, mă ridic și

continui, dacă nu, atunci continui implorarea cu lacrimi până se stinge focul. Câteodată, flăcările se dau în dreapta și în stânga și atunci pot să continui.

Ascultând creștinii acestea, nu l-au mai deranjat vreodată. Era și foarte evlavios și deosebit de atent când slujea. De aceea, în parohia lui veneau la biserică mulţi credincioși din alte sate, care mergeau pe jos ore întregi ca să ajungă. Câteodată veneau la Sfânta Liturghie o mie de credincioși, poate chiar mai mulţi. Și toţi aceștia plângeau și ei. La sfârșitul slujbei, podeaua bisericii era așa udată de lacrimi, încât ziceai că a turnat cineva apă.

(referinţă: Părintele Ieronim - isihastul din Eghina, Botis P., Atena, 1991)

„Jertfa”

Un isihast anonim, într-una din operele sale, povestește următoarea experienţă minunată:

În timp ce slujeam, împreună cu duhovnicul meu, am văzut în vedenie pe Domnul Iisus Hristos. Purta veșmânt arhieresc și slujea după tipicul Bisericii. Paradoxal însă, El era și Cel care jertfea și Cel care Se jertfea. La Sfânta Liturghie participau și câţiva dintre membrii sinodiei duhovnicului meu. Doi dintre aceștia aveau chipurile luminate iar veșmintele purtate de ei străluceau mai tare ca fulgerul!

Slujea împreună cu noi și un diacon. În timp ce diaconul pomenea numele creștinilor, Hristos S-a aplecat blând către el și a spus: „Să intre și aceștia în Împărăţia Mea”. Avându-L în faţa mea pe dulcele Iisus, plângeam de bucurie și mă minunam pentru că mă învrednicise să-L văd. Mi-am făcut curaj și L-am rugat plângând: „Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăţia Ta”, și imediat L-am auzit pe Iisus Hristos, cu cea mai dulce voce, spunându-mi: „Să fie precum ai spus”. Apoi mi-am revenit. Însă, în acea zi, de câte ori îmi aduceam aminte de această minune, mă năpădeau lacrimile.

(referinţă: *Vederea cea trează*, Isihast anonim, Stupul Ortodox, Salonic, 1979)

Un sfânt slujitor contemporan

Sfântul Nicolae Planas (✝1932), un sfânt al zilelor noastre, a slujit fără întrerupere o jumătate de veac. În acest timp, s-a întâmplat cândva să nu aibă prescură. Întotdeauna găsea ori de la credincioşi, ori de la brutăriile din jur.

Într-o zi, Utrenia începuse iar prescură încă nu primise. A trimis pe cineva să caute pe la brutării şi la gospodinele care ar fi avut. S-a uitat şi în dulapurile altarului, poate un alt preot lăsase vreuna, dar nimic. S-a întristat până la lacrimi.

La un moment dat, oamenii l-au văzut ieşind pe uşile împărăteşti ţinând în mână o prescură proaspătă. O găsise pe Sfânta Masă.

- Uitaţi, copiii mei, ce semne minunate a făcut Dumnezeu! le-a spus credincioşilor, plin de emoţie şi bucurie.

Toate minunile pentru el erau semne şi le considera naturale deoarece el avea o mare credinţă. Mulţi dintre enoriaşii lui, în mare parte copii mici, îl vedeau când slujea, transformat. Povesteşte o femeie:

„Renumele părintelui Nicolae se răspândise în toată Atena. Cândva, în jurul Crăciunului, am pornit cu nepoţii mei să ne împărtăşim din mâinile lui. Atunci, în Vuliagmeni, era încă pustietate. Erau cam 20 de case înconjurate de pământ arabil. În locul bisericii de astăzi exista o biserică mică, bizantină, precum şi o peşteră puţin cam întunecată. Erau acolo şi alte familii venite cu copiii lor. La un moment dat, preotul a apărut în uşile împărăteşti, ţinând în mână Sfântul Potir, iar nepoţelul meu a strigat că părintele pluteşte în aer. Deşi i-am spus să tacă, un alt copil a afirmat acelaşi lucru imediat. Când preotul a spus *Cu dragoste, cu credinţă şi cu frică să vă apropiaţi*, ne-am

apropiat toate femeile cu copiii să ne împărtășim. Părintele Nicolae nu a auzit nimic și, chiar dacă auzea, nu dădea atenţie. De atunci, veneam întotdeauna aici și mă împărtășeam de fiecare dată și era posibil să aud copiii strigând: *Părintele plutește!*”.

În 1920, imediat după Crăciun, cuviosul Nicolae slujea în biserica Sfântul Ioan din Vuliagmeni. Când a ieșit să împărtășească credincioșii, s-a apropiat o femeie cu pruncul ei. După ce s-a împărtășit, pruncul l-a dat unei fete, pe nume Iulia, să-l ţină. Aceasta, în timp ce-l ţinea, s-a întors și s-a uitat la preot. Atunci era cât pe ce să scape copilul din braţe. La atenţionările mamei, fata a răspuns uimită că-l vede pe părinte plutind pe un nor.

Altădată, pe când slujea cuviosul Nicolae la biserica profetului Elisei, s-a întâmplat aceasta: un copilaș de 8 ani a ieșit alergând, spunându-i mamei lui: „Mamă, părintele e atât de sus!”

(referinţă: Sfântul papa - Nicolas Planas, Marta Monahia, Astir, Atena, 1922)

Trăiri liturgice

Ieromonahul Ioachim Speţieris (1858-1943) povestește următoarele experienţe personale din perioada şederii sale în mănăstirea Sfântul Sava din Ierusalim:

În a 4-a duminică a Postului Mare, în anul 1888, slujea în biserica mănăstirii ieromonahul Gherman. Era un adevărat călugăr, simplu, drept, cuviincios și liniștit. După intrarea cu Sfintele Daruri, când a ieșit la ușile împărătești ca să binecuvânteze pe credincioșii din biserică, am văzut chipul lui ca o flacără.

- Ce a păţit părintele Gherman? am întrebat pe părintele Chiril, crezând că i s-a întâmplat ceva rău.

- Taci, mi-a spus; a fost transfigurat de către harul divin. Spiritual, nu mai trăiește în această lume. Se găsește în cer. Nu vezi cum se mișcă ca un robot?

Aceasta se întâmplă de fiecare dată când slujește.

După ce m-am preoţit, într-o zi, l-am întrebat pe părintele Gherman:

- Părinte Gherman, am citit că în vechime mulţi preoţi, atunci când ieșeau cu Sfintele Daruri, nu atingeau pământul. Există astfel de preoţi în ziua de azi?

- Să nu ai îndoieli, mi-a răspuns, poate ţi se întâmplă și ţie așa ceva!

Într-adevăr, următoarea duminică, eram de rând la săvârșirea slujbei. Când am ieșit cu Sfintele Daruri, ridicam picioarele pentru că nu găseam pământ pe care să calc. Mai târziu, m-a vizitat la chilia mea părintele Gherman și m-a întrebat:

- De ce, astăzi, în timpul ieșirii cu Sfintele Daruri, ridicai picioarele?

- Nu știu ce am păţit, nu găseam pământ pe care să pun piciorul.

- Exact. Erai în aer pentru că te ţineau Sfinţii Îngeri. Crede deci și nu cerceta

pentru că Taina Sfintei Euharistii este mare.

- Numai în timpul ieșirii cu Sfintele Daruri ţin pe slujitor îngerii?
- Da, pentru că atunci poartă cinstitele Daruri. Când le așază pe Sfânta masă, atunci Duhul lucrează asupra harului preoţesc.

(referinţă: Memorii, vol 1, Arhimandrit Spetsieris Ioachim, Sfântul Munte - Ierusalim, 1931)

Minune neobișnuită

Sfântul nostru contemporan, Sava (1862-1948), protectorul Calimnului, săvârșea Sfânta Liturghie cu o perfectă dedicare Sfintei Taine. De multe ori, slujea împreună cu sfinţii, cândva chiar cu cei trei ierarhi, în timp ce îi înconjurau ceruri de îngeri.

În timpul împărtășirii, după cum observaseră cei ce slujeau împreună cu el sau chiar credincioșii din biserică, Sfântul Potir se umplea deodată, fără intervenţia vreunui om.

Niki Kutelaina, mai târziu maica Salomea, a văzut odată pe cuvios, la proscomidie, stând foarte sus și fiind înconjurat de cete îngerești. A observat și ea că Sfântul Potir se umplea în chip neobișnuit. S-a speriat și nu a spus nimic. Mai târziu, i-a descoperit sfântului ceea ce văzuse. Acela însă a rugat-o să nu mai spună și altcuiva.

(referinţă: *Sfântul Sava cel nou din Kalumnos*, Papanikolau Vas., Sfânta Mănăstire a tuturor Sfinţilor, Kalimnos, 1989)

Situații harismatice

Din 1931, răposatul egumen al mănăstirii Simonos-Petras, din Sfântul Munte, arhimandritul Ieronim (1871-1957) slujea ca duhovnic la un metoc (mănăstire mică, subordonată administrativ unei mănăstiri mai mari; proprietate imobiliară a unei mănăstiri; clădire care aparţine unei mănăstiri și care servește ca loc de găzduire) al mănăstirii, la biserica Înălţării Domnului din Atena. Așa a fost providenţa divină, pentru ca multe suflete să fie salvate și sfinţenia renumitului egumen să strălucească și în Atena.

Ca slujitor, îl caracteriza dedicarea cu care slujea Taina Sfintei Liturghii. Când slujea, părea transformat. Dintre credincioșii care veneau la sfintele lui slujbe, mulţi copii îl vedeau ridicându-se de la pământ și strigau: „Părintele zboară! Părintele plutește!". O călugăriţă l-a văzut și ea în timp ce ieșea cu Sfintele Daruri cum nu cobora scările, ci plutea. Altă călugăriţă amintește cum de multe ori, în timpul Sfintei Liturghii, vedeau pe stareţ, în faţa Sfintei Mese, stând la o jumătate de metru deasupra pământului.

Micuţa Veneţia, care mai târziu s-a călugărit, când avea 5 ani, l-a văzut cu ochii ei inocenţi stând împreună cu sfinţii îngeri în jurul Sfântului Jertfelnic. În zilele acelea, chipul stareţului era transformat și din acest motiv, pentru o perioadă de timp, ea nu intra în biserică ci stătea în pridvor.

Într-o noapte de iarnă, când ploua torenţial, au chemat pe stareţ să se ducă să împărtășească un bolnav. A plecat imediat către casa bolnavului, luând cu el Cinstitele Taine. Minunea este că pe drum nu s-a udat deloc!

(referinţă: *Părintele Înălţării la ceruri*, Moise Monahul, Ieronim Simonpetritul de la Mănăstirea Simonos Petra, Sf. Mănăstire Simonos Petra, Sfântul Munte, 1982)

Slujind împreună cu sfinții

Părintele Gheorghe Varslidis (1901-1959), din Pont, s-a stabilit în regiunea Drama în 1930, unde a desfăşurat, ca ieromonah și duhovnic, o mare activitate duhovnicească. Ca slujitor, trăia experienţe supranaturale care erau rezultatul vieţii lui sfinte.

„Întăriţi-vă în credinţă și încercaţi să vă gândiţi, în timpul Sfintei Liturghii, numai la aceasta, ca să vă învredniciţi să vedeţi Împărăţia lui Dumnezeu, Sfântul Duh cum coboară pe Sfânta Masă...”, îndemna pe fiii săi duhovnicești.

Înainte de a sluji Sfânta Liturghie, se trezea la miezul nopţii ca să se roage și să se pregătească pentru Slujbă. Era neobosit. Nu se grăbea și stătea în faţa Sfintei Mese ca un candelabru aprins.

Cândva, în timp ce pomenea nume la Proscomidie, o creștină auzea voci care repetau ironic numele pe care le pomenea. Erau dracii care făceau zgomot ca să împiedice pomenirea. La Proscomidie pomenea multe nume. Pe unele dintre ele le nota și anunţa rudele când sufletele adormiţilor aveau nevoie de un parastas sau de milostenie.

La o priveghere, în biserica Sfântului Mina din Tesalonic, fiii săi duhovnicești l-au văzut pe părintele Gheorghe, chiar dacă era absent, cum slujea împreună cu parohul bisericii. S-au minunat credincioșii la apariţia lui mistică, cu care a vrut să-i îmbărbăteze la slujba privegherii.

Părintele Gheorghe comunica cu lumea spirituală nevăzută. Această relaţie a lui cu sfinţii era mai intensă în timpul Sfintei Liturghii. Deseori slujea împreună cu Sfinţii. În timpul unei Sfinte Liturghii, toţi credincioșii din biserică au auzit un zgomot puternic în Sfântul Altar. Au văzut după aceea chipul părintelui transfigurat și luminos. „Am avut

vizitatori cerești”, a explicat după aceea, „pe Sfântul Mina, pe Sfântul Gheorghe, pe Sfântul Nicolae...”.

Altădată, la sfârșitul Sfintei Liturghii, a rostit emoţionant: „Am avut musafiri pe Sfântul Nicolae, pe Sfântul Ioan și pe Sfântul Ioan Botezătorul”. De fiecare dată când tămâia icoana Sfântului, părintele tremura.

Când slujea împreună cu sfinţii, la otpust obișnuia să îi pomenească și atunci bucuria și emoţia lui erau de nedescris.

În ajunul războiului eleno-italian, plângea continuu. Când îl întrebau care este motivul, acesta le răspundea: „Am rămas orfan. A plecat Maica Domnului cu Sfântul Gheorghe pe câmpul de luptă”.

Creştinii evlavioși îl vedeau în timpul Sfintei Liturghii cum nu atingea pământul. Astfel, la o priveghere, în timp ce citea Evanghelia, l-au văzut cum plutea.

Odată, un pelerin, martor ocular al unor întâmplări asemănătoare, le-a povestit celorlalţi credincioși. L-a chemat atunci părintele și l-a certat aspru: „Orice vezi, să nu mai spui altcuiva!”.

O femeie, după Sfânta Liturghie, i-a spus: „Te-am văzut, părinte, cum străluceai”. Iar el, smerit, i-a răspuns: „Sunt eu vrednic să strălucesc? Iisus Hristos este vrednic. Poate strălucirea lui să cadă asupra mea...”

(referinţă: *Fericitul Părinte Gheorghis Karslidis*, Moise Monahul Aghioritul, Mănăstirea Înălţării Domnului, Sf. Arhangheli Dramas, 1989)

Diaconul ceresc

Părintele Anastasie Amachiotis (✝1967), smeritul levit de la Heradiziotisa din Amarusi, slujea într-o zi la paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. O femeie, dintre credincioși, care stătea în faţa altarului, vede un diacon blond, îmbrăcat în alb, care slujea părintelui Anastasie în faţa Sfintei Mese. Stătea întotdeauna de-a dreapta lui. În timpul Sfintei Liturghii nu a ieșit deloc din Sfântul Altar, iar femeia s-a gândit că poate este vreun tânăr proaspăt hirotonit și că părintele îl învaţă ordinea liturgică.

Slujba Sfintei Liturghii terminându-se și lumea plecând, femeia a rămas pentru a-și satisface curiozitatea, să vadă cine era diaconul. Părintele Anastasie a consumat ce a rămas din Sfânta Împărtășanie și a plecat, dar diaconul nu ieșea din altar. Atunci, femeia a dat la o parte pânza de la ușile împărătești dar n-a văzut pe cineva. Diaconul dispăruse iar altă ieșire nu exista. Mai târziu, când a povestit părintelui întâmplarea, acela, cu simplitate, i-a spus: „Acestea, se mai întâmplă, dar să nu spui nimănui nimic”.

(referinţă: Părintele duhovnic Atanasie Aghiolavritul, Spir. Anagnostopoulos, Simandro, Atena, 1986)

Vedenie minunată

Părintele Tihon (✝1968), cunoscutul monah rus, ascet al Kapsalei din Sfântul Munte, atunci când slujea în biserică, spunea cântăreţului să stea în pridvor și de acolo să cânte „Doamne miluiește”. Vroia să fie liber să se roage liniștit.

În timpul heruvicului, părintele Tihon era ridicat la cer timp de 20-30 de minute, timp în care cântăreţul trebuia să repete de mai multe ori heruvicul, până ce auzea pașii lui la Intrarea cea Mare. La sfârșitul Slujbei Sfintei Liturghii, când a fost întrebat ce vede în acel timp, părintele Tihon a răspuns: „Pe Heruvimi și Serafimi cum slăvesc pe Dumnezeu!” și continuând, adăuga: „Pe mine, după o jumătate de oră mă coboară îngerul meu păzitor și atunci continui Sfânta Liturghie”.

(„Flori din grădina Maicii Domnului” - de Cuviosul Paisie Aghioritul)

Experiențele unui levit smerit

Părintele Dimitrios Gagostathis (1902-1975), un preot sfânt și simplu al veacului nostru, atunci când slujea, avea vedenii dumnezeiești. El personal povestește:

„Cândva, la intrarea cu Sfintele Daruri, pe când mă apropiam de ușile împărătești, am văzut de-a stânga mea un copilaș frumos, care a dispărut ca o umbră. În același timp, s-a auzit un zgomot din candela Maicii Domnului care a început să se miște până la sfârșitul Sfintei Liturghii. La o priveghere, într-o noapte, în Biserica Sfinţilor Arhangheli, am văzut iarăși același copil care stătea în faţa proscomidiei, iar apoi a dispărut ca prima dată.

În ajunul Pogorârii Sfântului Duh, am slujit la sfânta mănăstire a Sfintei Treimi de la Meteora. Ce binecuvântare dumnezeiască! De acea Sfântă Liturghie îmi aduc aminte întotdeauna. La intrarea cu Sfintele Daruri, a coborât de-a stânga mea o femeie, la dreapta un bărbat cu un copil, în timp ce mulţime de copii venea în urma cinstitelor Taine.

Ceva asemănător s-a întâmplat la 8 august 1954. La 5 dimineaţa am pornit spre satul Ardani. Mergeam și cântam slăvind pe Domnul și pe Maica Domnului. Ajungând la biserica satului, am săvârșit Utrenia și, în continuare, am început Sfânta Liturghie. S-a întâmplat următoarea minune: câţi copii sub 12 ani se găseau în biserică, vedeau în altar 2 trepte mari pe care urcau și coborau copii în haine luminoase. Când am citit Evanghelia, Sfânta Masă s-a umplut de copii. În timpul intrării cu Sfintele Daruri, creștinii au văzut cum pe treptele din dreapta a coborât o femeie și pe cele din stânga un bărbat cu un copil mic, în timp ce mulţimea de copii urmau Sfintelor Daruri”.

De multe ori, părintele Dimitrie, în timpul Sfintei Liturghii, era necăjit de către duhurile rele.

„Odată, pe când slujeam, am auzit afară zgomot. Ies, și ce să văd! Diavolii construiau o casă. Unul ţinea o mistrie, altul o lopată... Am făcut cruce asupra lor și au dispărut toţi.

Altădată, făceam priveghere iar diavolii au intrat în biserică și răsturnau scaunele. Șeful lor a intrat în altar, a închis fereastra și m-a luat de gât să mă sugrume. M-am rugat Sfinţilor Arhangheli și imediat dracii au dispărut. Demonii, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, intră în biserică și ispitesc credincioșii. Însă, atunci când se cântă heruvicul și preotul iese cu Sfintele Daruri, imediat pleacă”.

În decembrie 1968, pe când slujea părintele Dimitrie, printre credincioși se afla și o fetiţă de 14 ani pe care o chinuia diavolul. În timpul heruvicului a scos un urlet și a căzut ca moartă pe jos. La puţin timp însă, s-a ridicat sănătoasă și liniștită. La sfârșitul Sfintei Liturghii, s-a făcut Paraclisul Maicii Domnului pentru ea și a plecat total schimbată.

De fiecare dată când părintele Dimitrie slujea în biserica satului său natal, la Sfinţii Arhangheli, Sfânta Masă era parfumată. Aceasta se întâmpla câteodată și în alte biserici. Parfumul apărea în special după intrarea cu Sfintele Daruri, când așeza Cinstitele Taine deasupra Sfintei Mese. Alteori, parfumul apărea în timpul invocării Duhului Sfânt.

Deseori, punea vată sub antimis, înaintea începerii Sfintei Liturghii și la sfârșit o lua plină de mir parfumat. Acest fapt îl mărturisesc mulţi care au fost martori și care s-au întărit în credinţă. Mireasma bună a Sfintei Mese întărea pe preotul slujitor. Odată, a fost atâta mireasmă bună încât îi era greu să respire sau alteori, parfumul ieșea sub forma

unui fir de fum și a împodobea toată biserica.

Când părintele Dimitrie a cerut și părerea părintelui Filotei Zervakos, acela a răspuns: „Nu trebuie să avem îndoieli că este vorba despre o minune neobișnuită. Cu siguranţă parfumul provine din jertfa lui Iisus Hristos, Care, ca un miel, Se jertfește pe Sfânta Masă pentru păcatele noastre. Există și posibilitatea ca acest parfum să fie de la sfintele moaște care se află sub Sfânta Masă”.

(referinţă: Papa Dimitris Gagastathis, Stupul Ortodox, Salonic)

Harul rugăciunii

Stareţul Samson (✝1979) sfătuia pe fiii săi duhovnicești să-L roage insistent pe Dumnezeu pentru obţinerea harului rugăciunii, zicând: „Învaţă-mă, Doamne, să mă rog, căci eu nu știu să mă rog”. Stareţul spunea că câteodată acest mister ni se descoperă în timpul slujbei Sfintei Liturghii, atunci când ne împărtășim. Acesta povestește:

„Am cunoscut un preot care nu putea să înveţe a se ruga. Cândva deci, în

timpul în care se împărtășea, a luat Trupul lui Hristos cu mâna stângă, a pus-o peste dreapta și a început să citească, ca întotdeauna, rugăciunea: *Cred, Doamne, şi mărturisesc că Tu eşti cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, Care ai venit în lume să mântuieşti pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred că Acesta este însuşi Preacurat Trupul Tău şi Acesta este însuşi Scump Sângele Tău. Deci mă rog Ţie: Miluieşte-mă şi-mi iartă greşelile mele cele de voie şi cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele întru ştiinţă şi întru neştiinţă. Şi mă învredniceşte, fără osândă, să mă împărtăşesc cu Preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor şi spre viaţa de veci. Amin.*

Când a terminat rugăciunea, iar din ochii lui curgeau lacrimi, a început să se roage cu căldură: *Învaţă-mă, Doamne, să mă rog; nu am învăţat încă să mă rog, numai citesc rugăciunile*.

Imediat, după cum a povestit chiar el, chipul lui s-a luminat de o lumină nevăzută și înăuntrul lui s-a deschis o altă gândire. A început atunci să citească pentru a doua oară *Cred, Doamne,...*, fără să-și ridice ochii de la Preacinstitul Trup. Diaconul s-a apropiat de el zicându-i că lumea așteaptă afară. Chinonicul se terminase, dar preotul, cât ar fi încercat, nu putea să-și revină. Stătea nemișcat ca un stâlp, părea că-și pierduse minţile. Și aceasta pentru că înţelesese ce este rugăciunea. A simţit că a înviat. De atunci, plângea continuu. Și niciodată nu a mai putut să privească Cinstitul Trup fără lacrimi”.

(referinţă: *Stareţ Samson*, Sfânta Mitropolie din Nicopolis Preveza, 1991)

„Cei de sus pe cei de jos slujesc”

Aceasta amintește stareţul Samson în „Învăţăturile” sale, unde povestește şi următoarea întâmplare:

„Când aici, jos, pe pământ, se săvârșește Sfânta Liturghie, în cer se face o altă Liturghie. Cândva, în biserica unei mănăstiri, în timpul când se săvârșea slujba Sfintei Liturghii, un călugăr slujea și se ruga în continuu. Deodată, când a privit în sus, a văzut cerul deschis și o Sfântă Masă. În faţă erau îngenuncheaţi trei arhierei și lângă ei cânta un cor de o frumuseţe de nedescris. Se făcea Sfânta Liturghie și o săvârșeau sfinţii ierarhi ca Vasile cel Mare, Ioan Gura de Aur și Grigorie Teologul. Călugărul a rămas privindu-i împietrit. Când l-au văzut ceilalţi după Sfânta Liturghie că stă încă nemișcat și cu ochii în lacrimi, l-au luat cu atenţie de mână și l-au dus la chilia lui...”.

(referinţă: *Stareţ Samson*, Sfânta Mitropolie din Nicopolis Preveza, 1991)

Împreună slujitor cu Sfânta Treime

Răposatul egumen al Cuviosului David, bătrânul Iacov Talichis (✝1991), trăia experienţe minunate în toate sfintele slujbe, însă mai ales în timpul Sfintei Liturghii. Când slujea, strălucea de curăţenie și măreţie. Deseori, în timpul ieșirii cu Sfintele Daruri, îl vedeau cum nu atingea pământul, ci plutind prin aer. De multe ori vedea pe Sfânta Masă cum Trupul Domnului era ţinut de îngeri și de arhangheli. El povestește următoarele:

„Oamenii sunt orbi și nu văd ce se întâmplă în biserică, în timpul slujbei Sfintei Liturghii. Cândva slujeam, însă mi-era greu să ies cu Sfintele Daruri din cauza minunilor pe care le vedeam. Cântăreţul cânta iar și iar heruvicul. Deodată, am simţit cum cineva mă împingea și m-a condus la ușile împărătești. Am crezut că era cântăreţul. M-am întrebat cum a îndrăznit să facă așa ceva în timpul Sfintei Liturghii și anume să intre prin ușile împărătești și să mă împingă. Mă întorc, și ce să văd? O aripă imensă, pe care o trecuse arhanghelul peste umărul meu, mă împingea să ies cu Sfintele Daruri...”.

„Ce se întâmplă în altar în timpul Sfintei Liturghii? La heruvic, îngeri coboară și urcă și de multe ori le simt aripile cum bat pe umerii mei... De multe ori nu rezist și stau pe scaun. Ceilalţi preoţi cred că am păţit ceva. Ei însă nu simt acestea pe care le simt și văd eu. Și, imediat ce preotul spune <Slavă Tatălui>, puterile cerești pleacă. Atunci, în biserică, este o liniște totală!”.

Același părinte Iacov mărturisea unui monah: „În seara aceasta, slujeam împreună cu îngeri și arhangheli la jertfelnice care nu pot fi descrise. Când o să mor, să

spui că a existat un bătrân care slujea împreună cu Sfânta Treime”.

Când săvârșea Proscomidia, părintele Iacov vedea deseori starea spirituală a celor adormiţi pe care-i pomenea: „De fiecare dată când săvârșesc Proscomidia, văd sufletele care trec prin faţa mea și mă urmăresc cum le pomenesc. Și să vreau să le uit, nu pot. În timpul când preotul scoate părticele din Sfânta Proscomidie, înger al Domnului coboară, ia pomenirea și o duce la tronul Împăratului Hristos ca rugăciune pentru aceia care s-au pomenit. Gândiţi-vă deci, cât valorează pomenirea noastră”.

Cândva, preotul Iacov a uitat să pomenească, la Proscomidie, pe mama lui și aceea i s-a arătat și i-a spus:

- Părinte Iacov, nu m-ai pomenit astăzi.
- Cum nu te-am pomenit, mamă! În fiecare zi te pomenesc! În fiecare zi te pomenesc, de fiecare dată chiar scot cea mai bună parte pentru tine.
- Nu, copilul meu, astăzi m-ai uitat și sufletul meu nu a fost liniștit ca în alte zile.

Ceva asemănător i s-a întâmplat și cu arhiepiscopul Ciprului, Macarie. Părintele Iacov, sfârșind odată Proscomidia, a pornit spre Sfânta Masă. A văzut atunci pe răposatul arhiepiscop stând la dreapta lui, cu palmele una într-alta, cum obișnuiesc preoţii să se împărtășească cu Sfântul Trup, cerând și el părticica lui.

(referinţă: *Un sfânt părinte - fericitul părinte Iacob*, Sfânta Mănăstire a Cuviosului David,

Rovies, Evia, 1993 și *Fericitul Iacob Tsalikis*, Papadopoulou Stil., Sfânta Mănăstire a Cuviosului David, Atena, 1993)

Cine Te-a rănit

Întâmplarea ce urmează, pe care ne-a povestit-o tot părintele Iacov, a avut loc într-o Vinerea Mare. O bătrânică s-a dus să aprindă candelele într-o biserică din satul ei. Din curiozitate, s-a uitat în altar și a văzut un tânăr care stătea pe Sfânta Masă, care avea în jur de 30 de ani, având răni în palme și în picioare și o rană la o coastă de unde curgea sânge.

- Cine ești Tu, care îndrăznești să stai pe Sfânta Masă? a întrebat uimită bătrâna.
- Eu întotdeauna stau aici. Aici este locul Meu, a răspuns Tânărul.
- Cine Te-a rănit într-atât?
- Tu m-ai rănit, cu păcatele tale!

S-a învrednicit într-adevăr bătrâna și L-a văzut pe Însuși Domnul, pentru că se găsea atunci întru pocăinţă.

(referinţă: *Un sfânt părinte - fericitul părinte Iacob*, Sfânta Mănăstire a Cuviosului David, Rovies, Evia, 1993)

Flăcările

Răposatul părinte Porfirie (✝1991), cunoscuta personalitate cuvioasă ontemporană, era însoţit de puteri cerești când liturghisea, după cum arată şi următoarea întâmplare:

Odată, când slujea la Sfântul Nicolae la Callisia, zeci de credincioși au văzut cum flăcări de foc ieșeau din acoperișul bisericii și urcau spre cer. Toţi au rămas fără grai. Nu puteau să-și creadă ochilor. Fiecare dădea propria lui explicaţie întâmplării și, tocmai de aceea, l-au întrebat pe părintele Porfirie ce erau acele flăcări de foc. Și, acela, cu umilinţă, a răspuns: „Sunt nimic; doar marea credinţă a celor ce au cântat”, a răspuns laconic.

(referinţă: Părintele Porfirie, Kalliatsos Anarg., Presa Ortodoxă, Atena, 1993)

Vocea din epitrafil

Un ieromonah contemporan, din pustiul Sfântului Munte, povestește:

„Slujeam, cândva, preot proaspăt hirotonit într-un paraclis îndepărtat. Respectabilul nostru bătrân și un frate călugăr erau singurii prezenţi în biserică. Ajungând la binecuvântarea „Pace vouă” și având în faţa mea pe bătrânul nostru, m-am gândit: „Cum să zic *Pace vouă* și să binecuvântez pe bătrânul meu, din moment ce eu iau binecuvântare de la el?”.

Atunci, aud o voce din epitrafil care-mi spune: *Nu binecuvântezi tu, ci Eu*!”.

(Mărturisirea ascetului)

Fratele slujitor

O înţeleaptă și sfântă personalitate a fost arhimandritul Ioil (✝1966). Trei ani după adormirea lui, la 19 octombrie 1969 (pomenirea profetului Ioil), la paraclisul „Trei Ierarhi” din Atena, s-a făcut priveghere pentru pomenirea părintelui Ioil. Slujeau arhimandriţii preot Agatanghel Mihailidis (✝1991), preot Epifanie Theodoropulos (✝1989) și preot Meletios Calamaros (acum Mitropolit de Nicopole, anul 2000).

Către sfârșitul Sfintei Liturghii, în timpul chinonicului, câţiva credincioși, fii duhovnicești ai părintelui Ioil, au avut o vedenie ciudată. În mijlocul bisericii s-a arătat, în locul polieleului (candelabrului), un tron luminat, ca de viţă luminoasă, pe care era așezat părintele Ioil. Tronul se legăna deasupra mulţimii care urmărea cu credinţă Sfânta Liturghie. După aceea, a dispărut și s-a arătat îmbrăcat în veșmântul său preoţesc între cei trei slujitori, prieteni ai săi.

Această întâmplare a fost explicată de toţi cei care erau în biserică, ca pe o dovadă a sfinţeniei părintelui Ioil dar și ca o asigurare a credinţei Bisericii că preoţii adormiţi coboară în timpul Sfintei Liturghii și slujesc împreună cu preoţii lor iubiţi.

(referinţă: *Părintele Ioil*, Meletie Mitropolitul de Nicopole, Sfânta Mitropolie din Nicopolis, Preveza, 1994)

4. VREDNICI ȘI NEVREDNICI

Martirul neascultător

La 15 octombrie, Biserica noastră cinstește amintirea unui monah martir anonim. Monahul acesta trăia într-un schit al Egiptului și, pentru câţiva ani buni, a făcut ascultare de duhovnic. Însă, din ispita diavolului, a părăsit ascultarea lui și a plecat de sub îndrumarea bătrânului, fără să existe un motiv bine întemeiat, neglijând și canonul primit de la bătrânul său.

Astfel, a plecat și a coborât în Alexandria. Acolo a fost prins de împăratul idolatru (NOTĂ: fapta a avut loc în timpul persecutării creștinilor, probabil în timpul prigonirii care s-a făcut în Alexandria în timpul lui Maximin, între anii 308 și 311, când au fost martirizaţi și mulţi călugări). I-a scos schima monahală și l-a îndemnat să se închine la idoli, iar pentru că nu a reușit în vreun chip să-l înduplece la lepădarea credinţei creștinești, a poruncit mai întâi să-l bată cu nuiele și apoi să-l decapiteze, iar corpul i-a fost aruncat în afara orașului să-l mănânce câinii.

Însă noaptea, câţiva creștini drept-măritori au venit și au luat trupul, ungându-l cu mir, înfășurându-l în giulgiu și punându-l în sicriu. După aceea, l-au așezat în altarul unei biserici ca să fie cinstit ca moaștele unui martir. Dar, de fiecare dată când se săvârșea slujba Sfintei Liturghii și diaconul cânta „Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi. Cei chemaţi, ieşiţi. Câţi sunteţi chemaţi, ieşiţi. Ca nimeni dintre cei chemaţi să nu rămână”, vedeau toţi cum sicriul ieșea singur din altar! Toţi rămâneau uimiţi de ceea ce se întâmpla.

A aflat despre aceasta și unul dintre sfinţii părinţi ai acelei vremi și a rugat pe Dumnezeu să îi dea o explicaţie, iar răspunsul cu motivul minunii nu au întârziat să i se arate. Un înger i s-a arătat și i-a zis:

„De ce te minunezi? Nu au primit apostolii lui Iisus Hristos, după cum știi, puterea de a lega și a dezlega? Iar de la aceștia și urmașii lor? Deci, acestui frate, care s-a învrednicit să-și verse sângele pentru Hristos, nu i se permite să se găsească în altar în timpul Jertfei celei fără de sânge. Află că un înger îl împinge afară până în pridvor, pentru că pe vremea când făcea ascultare de duhovnicul său, a plecat și a renunţat la ascultare și la canon. Iar când bătrânul i-a dat canon, din acel moment a fost legat și a plecat tot legat. Ca martir a primit cununa martirică, însă ca unul ce a fost legat prin canon, nu se poate afla în altar în timpul Sfintei Liturghii, ci doar dacă este dezlegat de către duhovnicul său, ridicându-i canonul care i-a fost dat”.

După ce a aflat toate acestea, acel sfânt ascet și-a luat toiagul său și s-a dus la duhovnicul martirului, povestindu-i toate acestea. După aceasta, l-a luat cu el și, împreună, au coborât în Alexandria. S-au dus la biserică, unde se găseau sfintele moaște, au deschis racla în care era așezat trupul martirului și i-au dat amândoi iertarea. După aceea, l-au acoperit și au stat mărind pe Dumnezeu.

De atunci, când se săvârșea slujba Sfintei Liturghii, martirul rămânea nemișcat în locul său în Sfântul Altar.

(referinţă: *Sfântul Ioan de Kronstadt*, Mănăstirea Paraclitu, Oropos, 1997)

„Cu vrednicie apropiați-vă”

În secolul 4, în pustiul Tebei și Nitriei, trăiau asceţi purtători de Duhul Sfânt. Unul dintre aceștia era și părintele Evloghie. Acesta, când slujea, eraașa de luminat încât cunoștea starea sufletească a fiecărui monah care se apropia să se împărtășească și după caz îl sfătuia:

„Cum ai îndrăznit să te apropii de Sfintele Taine când conștiința e murdară? Tu, în noaptea asta, ai avut gânduri necurate”.

„Iar tu, te-ai gândit că nu există diferenţă între păcătos și cel drept când se apropie de Sfintele Taine”.

„Și tu, ai avut suspiciuni dacă o să te sfinţească Sfânta Euharistie”.

„Depărtaţi-vă de Sfintele Taine și pocăiţi-vă din tot sufletul, să vi se ierte păcatele și să vă învredniciţi pentru Sfânta Euharistie. Dacă nu vă curăţiţi, nu vă puteţi apropia de Trupul și Sângele lui Iisus Hristos”.

Un alt preot, Piamon, care locuia aproape de Diolcopole, foarte smerit și luminat, avea de multe ori vedenii. Într-o zi, pe când oferea Jertfa cea fără de sânge, a văzut un înger stând de-a dreapta Sfântului Jertfelnic, care scria într-o carte numele tuturor celor care se împărtășeau, apoi cum ștergea numele unor monahi care nu veniseră la slujbă. Aceștia, după 13 zile, au murit!

Pe părintele Piamon îl chinuiau mult diavolii și l-au dus într-o stare atât de gravă încât nu mai putea să stea în picioare și să slujească. Cândva însă, s-a apropiat un înger de el, l-a luat de mână, i-a dat putere și l-a dus sănătos la Sfântul Jertfelnic.

(referinţă: *Istoria Monahilor din Egipt*, Tinos, Atena, 1992)

Pățania unui diacon

De fiecare dată când sfântul Epifanie, arhiepiscopul Constantia (Cipru, secolul 4), săvârșea Jertfa cea fără de sânge (Sfânta Liturghie), dacă nu avea vreo vedenie, nu sfârșea slujba Sfintei Liturghii.

Însă ce fel de vedenie era aceea? Posibil să fi fost mișcarea porumbelului de lemn atârnat deasupra Sfintei Mese, după obiceiul acelei vremi, ori poate că era o acţiune nevăzută a Duhului Sfânt în timpul sfinţirii Darurilor, lucru care se întâmpla și altor slujitori îndumnezeiţi.

La slujba unei Sfinte Liturghii, la care slujea, Sfântul Epifanie a repetat de 3 ori rugăciunea de sfinţire însă nu a avut vedenia. Și, pe când Îl ruga cu lacrimi pe Dumnezeu să-i descopere motivul, a aruncat o privire diaconului care stătea la stânga lui și avea faţa plină de lepră. A înţeles imediat că acela era cauza. I-a spus cu blândeţe: „Du-te, frate, acasă și nu te împărtăși astăzi”.

Apoi a repetat rugăciunea și, imediat, a văzut vedenia (NOTĂ: nevrednicia slujitorului, după cum se arată și în alte cazuri, nu împiedică Harul Duhului Sfânt să se pogoare asupra nemuritoarelor Taine. În acest exemplu, cu sfântul Epifanie, se întâmplă așa pentru a se mărturisi minunile pe care le săvârșește Dumnezeu cu plăcuţii Lui slujitori, spre slava Sa).

După otpust, l-a chemat pe diacon ca să se intereseze de situaţia lui duhovnicească. Acela a recunoscut relaţia cu soţia sa din noaptea trecută. Atunci, sfântul Epifanie a chemat pe toţi preoţii și i-a sfătuit: „Câţi aţi fost învredniciţi să primiţi harul preoţiei, trebuie să vă păziţi curaţi trupește și sufletește pentru a sluji cu vrednicie Sfintele Taine”.

(referinţă: *Noul Ecloghion*, Nicodim Aghioritul, Astir, 1974)

Puterea dumnezeiască

Avva Marcu Egipteanul a stat pentru 30 de ani închis, fără să iasă din chilia sa. Pentru el, preotul schitului se ducea în chilia lui și săvârșea Sfânta Liturghie. Diavolul, deranjat de răbdarea cuviosului Marcu, a vrut să-l ispitească. I-a trimis astfel un demonizat, care i-a spus:

- Avva, preotul tău este plin de păcate. Ai face bine să nu-l mai lași să intre în chilia ta.

- Toţi lasă afară toată necurăţia. Numai tu ai adus-o înăuntru. Nu uita ce zice Scriptura: „Nu judeca, ca să nu fi judecat”. Și dacă este păcătos preotul meu, Dumnezeu îl va salva, a răspuns cuviosul.

Când a venit iar preotul, avva l-a primit cu mare bucurie. Și, Dumnezeu, văzând bunătatea bătrânului, i-a descoperit următorul fapt minunat: pe când se pregătea preotul să stea în faţa Sfintei Mese ca să săvârșească Jertfa cea fără de sânge, înger al Domnului a coborât și a pus mâna peste capul lui. Din acel moment, preotul s-a făcut ca un stâlp de foc.

Uimit de vedenie, cuviosul Marcu a ascultat o voce care-i spuse: „De ce te minunezi, omule? Dacă un rege nu permite ca slujitorii lui să se arate murdari înaintea lui, cu atât mai mult puterea dumnezeiască va curăţa de tot pe slujitorii Sfintelor Taine”.

(referinţă: *Everghetinos*, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960)

Slujitorul - intermediar al harului divin

O întâmplare asemănătoare, ca cea dinainte, este și rumătoarea: un preot vizita pe un oarecare ascet închis în chilia lui și slujea acolo Sfânta Liturghie. Cândva însă, un pelerin a calomniat pe acel preot în multe feluri.

Ascetul a căzut în această ispită și preotul i-a devenit antipatic. Deci, când a venit preotul să săvârșească Sfânta Liturghie, ascetul nu i-a deschis. Imediat, ascetul a avut următoarea vedenie:

Un lepros scotea apă cu o găleată de aur dintr-o fântână de aur. Ascetul, chiar dacă era însetat, a ezitat să bea deoarece era scoasă de un lepros. A auzit atunci o voce: „De ce nu bei? Nu vezi ce vas folosește leprosul? El scoate numai apa".

Când și-a revenit ascetul, a înţeles importanţa vedeniei și, după ce a chemat înapoi pe preot, l-a rugat să slujească slujba Sfintei Liturghii, ca întotdeauna.

(referinţă: *Everghetinos*, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960)

Fețe luminoase și fețe întunecate

În Pateric, citim următoarele întâmplări cu privire la pregătirea pentru primirea Sfintei Împărtășanii:

Un sfânt episcop, când ieșea pe ușile împărătești să împărtășească poporul, vedea cum se apropiau unii oameni cu feţele întunecate. Aceștia, imediat ce primeau nemuritoarele Taine, nu erau înghiţite și ardeau singure. Alţii însă, se apropiau cu feţele luminate și îmbrăcaţi în veșminte albe și primeau Trupul și Sângele Domnului cu evlavie. Pe aceștia, Sfânta Împărtășanie îi lumina încă și mai mult. Astfel, episcopul s-a rugat Domnului să îi explice această taină. Atunci, un înger al Domnului i s-a arătat și i-a spus:

„Aceia care sunt curaţi, drepţi și evlavioși și vin să se împărtășească, au feţele luminate și veșminte albe. Aceștia se apropie cu conștiinţa împăcată și, de aceea, îi acoperă harul divin. Iar ceilalţi, care se arată întunecaţi, sunt adânciţi în prăpastia păcatelor. Cei care sunt întunecaţi la faţă sunt nedrepţi și necredincioși. Aceștia nu numai că nu se miluiesc, ci vor fi pedepsiţi pentru că au curajul să se apropie de Sfintele Taine cu conștiinţa încărcată, fără pocăinţă”.

De atunci, episcopul a predicat pocăinţa turmei lui și împiedica pe cei nevrednici să se împărtășească.

(referinţă: *Pateric*, Monahia Habakis Teodora, Lidia, Salonic, 1993)

Preotul păcătos

Un caz caracteristic pedepsei dumnezeiești asupra unui preot nevrednic se relatează și în Paladie:

„Am vizitat cândva pe Sfântul Macarie Alexandrinul. În faţa chiliei lui am găsit, văitându-se, pe un preot. Capul lui era mâncat de cancer. Se vedea chiar și osul craniului. Venise la cuvios ca să-l vindece, însă acela nu vroia să-l vadă. M-am apropiat atunci și l-am rugat să aibă milă de acel om și să-i dea un răspuns.

- Este nevrednic să se vindece, mi-a spus avva Macarie. Dumnezeu i-a trimis pedeapsă deoarece pe când preacurvea săvârșea și slujba Sfintei Liturghii. Însă, dacă vrei să se vindece, convinge-l să nu mai slujească. Atunci Dumnezeu îl va milui.

M-am apropiat atunci imediat de preotul bolnav, am vorbit cu el și acela mi-a promis cu jurământ că va înceta să slujească. Atunci, l-a primit sfântul și i-a spus:

- Crezi că există Dumnezeu?
- Cred.
- Deci, dacă recunoști păcatul și pedeapsa pe care ţi-a dat-o Dumnezeu, atunci ai grijă să te îndrepţi.

Imediat, vinovatul și-a mărturisit păcatul său și a promis că nu-l va mai face și nici nu va mai sluji de aici înainte și că se va întoarce în rândul oamenilor de rând. Atunci, cuviosul Macarie, și-a atins mâna sa de el, l-a vindecat și l-a lăsat să meargă în satul său”.

(referinţă: *Istoria după Simeon Monahul*, Paladie Elenopolis,

Sfânta Mănăstire Stavronikita, Sfântul Munte, 1990)

Vulturul

Când la Schit se slujea Sfânta Liturghie, Sfântul Duh cobora asupra darurilor în chip de vultur, însă nimeni altul decât preoţii îl vedeau. Într-o zi, un călugăr a cerut ajutorul unui diacon însă acela i-a vorbit repezit: „Nu am timp acum, du-te!”. De atunci, când săvârșeau slujba Sfintei Liturghii, nu mai vedeau vreunul vulturul coborându-se la timpul obișnuit. Atunci, preotul s-a adresat diaconului:

- Ce se întâmplă? De ce vulturul nu s-a arătat astăzi? Pentru că s-a întâmplat aceasta, înseamnă că ori eu sunt vinovatul, ori tu. Stai puţin deoparte și dacă va coborî acum, când nu ești aici lângă Jertfelnic, înseamnă că tu ești cauza, altfel sunt eu.

Imediat ce diaconul s-a depărtat, vulturul a zburat deasupra Sfintei Mese! După Sfânta Liturghie, a întrebat preotul pe diacon să se mărturisească asupra a ceea ce a greșit.

- Nu-mi amintesc să fii păcătuit cu ceva, a răspuns diaconul, în afară de aceasta: un frate a venit și mi-a cerut ajutorul iar eu i-am spus că nu am timp.

- Sigur aceasta este cauza pentru care nu a coborât vulturul, a răspuns preotul, deoarece ai mâhnit pe acel frate.

A fugit atunci diaconul și s-a dus să facă metanie și să-și ceară iertare de la frate.

(referinţă: *Primăvara deșertului*, Pashou, Akritas, Atena, 1992)

Cele două văduve

Un episcop a aflat despre două văduve creștine care nu trăiau în bună-cuviinţă. A rugat atunci pe Dumnezeu să-i descopere despre aceste văduve ca să poată să hotărască ce să facă. Într-adevăr, Dumnezeu i-a dăruit robului Său ceea ce a cerut. În timpul Sfintei Liturghii, în timpul când se împărtășeau credincioșii, vedea episcopul pe chipul fiecăruia păcatele pe care le făcuse și-l chinuiau.

Câteva chipuri erau pline de fum. Altele erau parcă arse de tot, cu ochii însângeraţi. Veneau însă și creștini care aveau chipul luminat și haine albe. Când se împărtășeau cei cu păcate, îi vedea cum sunt înconjuraţi de flăcări și arzând. Celorlalţi, când luau Sfânta Împărtășanie, Aceasta devenea lumină puternică și tot corpul lor lumina în chip minunat.

După bărbaţi, a început episcopul să dea Sfânta Împărtășanie și femeilor. Și la acestea vedea aceleași imagini. Unele chipuri păreau negre, altele însângerate, altele cuprinse de flăcări iar altele luminate.

La un moment dat, s-au apropiat să se împărtășească și acele două văduve. Le-a văzut atunci îmbrăcate în haine albe, strălucitoare, având chipurile luminate. Când s-au împărtășit cu cinstitele Taine, le-a văzut cum s-au luminat de o lumină de nedescris. După terminarea Sfintei Liturghii, episcopul s-a rugat din nou lui Dumnezeu, rugându-L să-i ofere explicaţia celor descoperite. I s-a arătat atunci un înger.

- Deci sunt adevărate sau mincinoase toate acele lucruri pe care le spune lumea despre cele două femei? l-a întrebat episcopul.

- Da, toate sunt adevărate.

- De ce atunci când se împărtășeau aveau chipul luminat și purtau haine

strălucitoare?

- Aceasta s-a întâmplat pentru că femeile au conștientizat viaţa lor păcătoasă, au plâns cu lacrimi de pocăinţă, s-au spovedit și au promis că nu vor mai cădea altădată în acest păcat. Astfel, Dumnezeu le-a iertat și de atunci trăiesc în bună cuviinţă.

(referinţă: *Primăvara deșertului*, Pashou, Akritas, Atena, 1992)

Ascetele necuviincioase

Pe la mijlocul secolului 6, undeva lângă Roma, se nevoiau în pustie două fecioare. Proveneau dintr-o familie bogată și locuiau aproape de mănăstirea cuviosului Benedict. Un oarecare creștin evlavios avea grijă să le aprovizioneze cu tot ce aveau ele nevoie. Acestea însă, din cauza rădăcinilor lor aristocrate, în fiecare zi jigneau și făceau glume proaste pe seama acelui om bun.

Odată, acesta nu a mai suportat comportamentul lor, care devenise jignitor, și s-a dus să se plângă la cuviosul Benedict. După aceasta, cuviosul le-a chemat pe cele două fete și le-a certat: „Să vă îndreptaţi și să aveţi grijă la vorbele voastre pentru că altfel nu vă mai împărtășesc”.

Însă, acestea nu s-au schimbat deloc. Și, din păcate, după puţin timp, au murit amândouă. Le-au îngropat în biserică, după obiceiul acelei vremi. Însă, din ziua îngropării lor a început să se întâmple ceva îngrozitor: la fiecare Sfântă Liturghie, în timp ce diaconul chema pe toţi cei care nu se împărtășeau să iasă afară din biserică, o femeie evlavioasă, care fusese doica celor două ascete și aducea daruri pentru pomenirea lor, le vedea pe cele două fecioare cum se ridicau din morminte și ieșeau afară!

Când aceasta s-a întâmplat de mai multe ori la rând, femeia a alergat plângând la cuviosul Benedict, a căzut la picioarele lui și i-a descris îngrozitoarea vedenie. Imediat după aceasta, cuviosul a liniștit-o, i-a dat o prescură și i-a zis: „Du-o preotului și roagă-l să slujească pentru odihna sufletelor lor. Așa vor fi dezlegate de canonul neîmpărtășirii".

Și, într-adevăr, aceasta s-a și întâmplat! Preotul a săvârșit pentru ele Sfânta Liturghie cu prescura cuviosului Benedict și, de atunci, femeia nu le-a mai văzut ieșind din biserică.

(referinţă: Everghetinos, vol 1-4, Victor Matheos, Atena, 1957-1960)

Pedeapsa și salvarea

În anii împăratului Bizanţului, Constantin cel Nou, din porunca lui, mulţime multă de sciţi a pornit către răsărit, ajungând până la Trapezunda. Între ei se afla și cineva înlănţuit pentru că era posedat de o întreagă legiune de duhuri necurate. Ceilalţi îl păzeau zi și noapte ca nu cumva demonii să-l arunce în foc ori în apă și să-l omoare, ori să-l azvârle de pe o stâncă.

Înainte ca acest om să fie cuprins de duhurile rele, făcea voia sa și trăia o viaţă necuviincioasă. Cândva, a săvârșit și un păcat foarte grav: în Vasilerusa, unde se dusese împreună cu alţi compatrioţi ai săi, a intrat într-o biserică. Acolo, nebotezat fiind și nespovedit, a îndrăznit să se împărtășească cu Sfintele Taine! Din acel moment s-a predat demonilor care, de atunci, îl chinuiau și îi făceau viaţa amară.

În această situaţie a ajuns la Trapezunda. Compatrioţii săi, auzind de multele minuni pe care le făcea Sfântul Evghenie, l-au adus în biserica lui, la sfintele sale moaște. Între timp, legiunea satanică l-a făcut să sară și să facă spume: „Cum ai îndrăznit să te împărtășești cu Hristos din moment ce ești al nostru? O să te exterminăm prin cel mai dureros mod! Nimeni nu te va scăpa din mâinile noastre!”.

Însă, pe când demonii nu încetau să-l ameninţe, proslăvitul Evghenie ruga pe Bunul Împărat Iisus Hristos să miluiască creaţia Sa și să-l elibereze de duhurile cele necurate. Și, cu rugăciunile lui, a obţinut mila lui Dumnezeu. Când a stat demonizatul în faţa moaștelor sfântului, a aţipit. I s-a arătat Hristos cum cobora din cer în biserică. Acolo, după ce i-a amintit toate păcatele pe care le săvârşise din fragedă pruncie, l-a certat aspru: „Cu toate aceste păcate săvârșite, nu ești demn de milă. Însă, pentru rugăciunile slăvitului Evghenie, te voi milui”. Și, întorcându-se către sfânt, care stătea de-a dreapta Lui, a continuat: „Vindecă-l Evghenie!”.

Sfântul i-a spus îndrăcitului: „Ai pățit aceasta pentru că te-ai împărtășit cu nemuritoarele Taine, fiind nebotezat și plin de păcate și nespovedit”.

Scitul și-a revenit și a văzut cum foc a ieșit din sfintele moaște, a intrat în gura lui și i s-a părut că-i ardea toate măruntaiele. Cei de acolo aproape că au putut vedea cu ochii lor puterea Sfântului Evghenie, care chinuia și alunga duhurile rele din acel om. Se lovea singur scitul și urla până când s-a eliberat de toți demonii.

Curat și nechinuit de duhuri necurate, omul, scârbit de viața anterioară, a mers liniștit la casa lui și nu a încetat vreodată să-i mulțumească Sfântului care a mijlocit pentru el.

(referință: *Sfântul Evghenie din Trapezunt*, Sf. Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1997)

Îngerul slujitor

În Cipru, în satul Trahiades, zece ani înaintea invadării insulei (1571), trăia un preot nevrednic. Prin ispita necuratului, se rătăcise şi învăţase tehnica magiei. Ajunsese chiar să bea și să mănânce împreună cu desfrânatele din Sfintele Vase.

Dreptatea divină imediat l-a pedepsit. Guvernatorul regiunii, unde trăia el, imediat cum a aflat acestea, l-a condamnat la moarte. Și, când condamnatul a fost condus în mijlocul amfiteatrului, un consilier al guvernatorului l-a întrebat:

- Spune-mi, cu ce inimă, cu ce buze, cu ce mâini îndrăzneai să te apropii de Iisus Hristos? Nu tremurai la gândul că te va face scrum un fulger sau te va înghiţi pământul? Cum îndrăzneai tu, care te închinai diavolului, să împarţi creştinilor Sfintele Taine?

- Jur pe Dumnezeu, Care mă va trimite în focurile veșnice, că, de când am devenit vrăjitor și mag, nu am slujit eu. Imediat ce intram în Sfântul Altar, înger se cobora din cer, mă lega de mâini și de picioare și acela slujea Sfânta Liturghie. La sfârșit, după ce împărtășea credincioșii, mă dezlega și plecam.

(referinţă: *Mântuirea păcătoșilor*, Agapie Monahul Landos, Rigopoulos, Salonic, 1993)

Femeia nepocăită

Cândva, o femeie trăia în postiri și rugăciuni. Părea, pe dinafară, evlavioasă, însă avea multă mândrie și credea că este sfântă. Avea chiar atâta răutate încât atunci când se certa cu o altă femeie, nu numai că nu o ierta, ci nici nu vroia să o mai vadă vreodată.

Odată, s-a îmbolnăvit și a chemat duhovnicul, însă nu s-a spovedit cum trebuie. Aceasta obișnuiesc unii creștini superficiali care ascund păcatele mari și mărturisesc păcatele mici. La sfârșit, când preotul a adus Sfintele Taine ca să o împărtășească, aceea i-a întors faţa la perete și nu putea nici măcar să privească Sfintele Taine. În același moment, prin providenţa divină, a mărturisit cu glas tare: „Așa cum din mândrie eu nu iertam pe cei care îmi greșeau, ci îi alungam, așa cum și Domnul Își întoarce faţa Lui de la mine și nu vrea să intre în nevrednicul meu suflet, nu-L voi vedea în Împărăţia Cerurilor, ci o să ard în focul cel veșnic!”.

Și, cu aceste cuvinte, și-a dat sufletul...

(referinţă: *Mântuirea păcătoșilor*, Agapie Monahul Landos, Rigopoulos, Salonic, 1993)

„Focul curățitor”

Uluitoare este și următoarea povestire a părintelui Dimitrie Gagastathi (1902-1975) despre cei care se împărtășesc cu nevrednicie din nemuritoarele Taine:

„Odată, m-au chemat să împărtășesc o bătrână, pe Zoe Gagastathi, în vârstă de 85 de ani, neîmpărtășită de mult timp. Imediat ce am împărtășit-o, a început să ţipe: *M-a ars, am luat foc, daţi-mi apă, ard!*. A trăit încă câteva ore în timp ce striga că arde. Femeia aceasta avea duhul bârfiei. Gura ei nu înceta să judece. S-a împărtășit cu nevrednicie și, când a murit, gura ei a rămas deschisă, ca și cum încă vroia să bârfească”.

(referinţă: *Papa Dimitris Gagastathis*, Stupul Ortodox, Salonic)

Lingurița goală

Bătrânul Iacov Tsalikis (✝1991) a spovedit, cândva, o bătrână și i-a dat canon să nu se împărtășească timp de 3 ani.

- De ce nu te împărtășești? a întrebat-o, într-o zi, preotul soţului ei.

- Mi-a dat canon părintele Iacov, a răspuns aceea spunându-i și motivul.

- Nu te necăji, bunico. El este un călugăr neşcolit. Eu sunt educat și îţi dezleg canonul. Să vii duminică să te împărtășesc.

Însă, pe când se apropia bătrâna să se împărtășească, a simţit linguriţa goală și rece. Nu a simţit gustul Sfintei Euharistii. Minunata întâmplare s-a repetat încă două duminici și, atunci, femeia s-a dus speriată la părintele Iacov. Acela i-a spus că canonul nu poate fi dezlegat de alt preot în timpul în care cel care l-a dat este în viaţă, ci trebuie făcut.

În 1987, părintele Iacov a spovedit o fată și i-a interzis să se împărtășească. Atunci, fata s-a dus la un episcop care i-a dat voie să se împărtășească. Însă, când s-a dus să se împărtășească, Sfânta Linguriţă era goală în gura ei. Aceasta s-a petrecut și altădată și atunci s-a speriat, i-a părut rău și s-a dus iarăși să se spovedească la părintele Iacov.

(referinţă: *Un sfânt părinte, fericitul părinte Iacob*,

Mănăstirea Cuviosului David, Rovies, Evia, 1993)

Chipuri transformate

Același părinte Iacov, povestește: „Când împărtășesc credincioșii, niciodată nu mă uit la feţele lor. Câteodată însă, conștiinţa îmi spune să mă uit. Atunci, văd unele chipuri transformate în câini, maimuţe sau alte animale. Chipul lor este îngrozitor. Însă, văd pe unele liniștite și senine care, după ce se împărtășesc, strălucesc ca soarele”.

Odată, i-a spus un preot care slujea împreună cu el: „M-a ars Sfânta Euharistie!” iar părintele Iacov i-a răspuns: „Eu nu am simţit că mă arde”.

Alteori, trăia atât de intens săvârșirea Sfintei Liturghii încât întinerea și sufletește și trupește. „Astăzi te-ai împărtășit... Vezi cum te simţi? Eu așa mă simt întotdeauna. Hristos e în mine întotdeauna”, a spus odată unui fiu duhovnicesc.

(referinţă: *Un sfânt părinte, fericitul părinte Iacob*,
Mănăstirea Cuviosului David, Rovies, Evia, 1993)

Muribundul nevrednic

Un preot rus povestește următoare experienţă personală: „M-au chemat să spovedesc și să împărtășesc un bolnav pe patul de moarte. Intrând în casă, am auzit, din camera lui, ţipete și blesteme. M-am întrebat cine înjura în felul acesta și tulbură liniștea de care are nevoie un bolnav. Surprins, am constatat că era chiar muribundul. Mă gândeam în ce mod să comunic cu acest om care, cu puţin înainte să moară, înjura și blestema. M-am rugat și am intrat în camera lui, hotărât să-mi fac datoria. L-am spovedit mai întâi iar după aceea l-am împărtășit.

Când m-am întors la biserică, am vrut să pun la loc Sfântul Potir. Atunci, am simţit cum mă trec fiorii. Am constatat că Sfintele Daruri se găseau înăuntru, neatinse. Era ca și cum nu împărtășisem bolnavul. Domnul a acoperit ochii mei și pe cei ai bolnavului iar împărtășirea cu Sfintele Taine nu a avut loc. Acel om a fost nevrednic să se împărtășească în ultimele lui clipe”.

(referinţă: *Florile sfintei Rusii*, Melinos Manolis, Atena, 1995)

5. VINDECAREA ȘI SPERANȚA CELOR BOLNAVI

Sfânta Euharistie și demonul

Frica, groaza și panica pun stăpânire pe demoni când se găsesc în faţa Trupului și Sângelui Domnului, în faţa Sfintei Împărtășanii. De aceea, întotdeauna, demonizaţii urlă și se bat cu pumnii în piept când se apropie de Cinstitele Daruri, lucru care nu se întâmplă înaintea sfinţirii și transformării lor. Aceasta este indiscutabila dovadă că Sfânta Euharistie este într-adevăr Trupul și Sângele lui Hristos.

În viaţa Sfântului Eftihie, patriarhul Constantinopolului (secolul 6), a existat o astfel de întâmplare. În regiunea Amasia, unde fusese exilat pentru un timp, se găsea o mănăstire de maici care se numea „a Flaviei". Câteva călugăriţe au adus sfântului o fetiţă de 5 ani, care fusese stăpânită de demon și nu se apropia nicicum de Sfânta Euharistie. Când o duceau să se împărtășească, ţipa, se lovea și se uita cu scârbă și groază la nemuritoarele Taine.

Următoarea zi, fiind duminică, sfântul Eftihie slujea și împărtășea credincioșii. A spus deci să fie adusă și fetiţa. Într-adevăr, au adus-o și, cu mult chin, au forţat-o să primească în gura ei Sfânta Euharistie. Însă, imediat a scos un sunet sălbatic și a scuipat-o jos! S-au îngrozit toţi. Au lăsat fetiţa să plece iar sfântul a adunat cu gura lui de pe jos Trupul și Sângele lui Hristos. A dat poruncă, cu toate acestea, să îi aducă iarăși a doua zi fetiţa îndrăcită.

Când a venit, sfântul s-a rugat și a uns tot corpul fetiţei cu mir. Apoi, a încercat s-o împărtășească iarăși. Fetiţa, după ce a ezitat puţin, s-a împărtășit fără frică și

liniștită. Cum a înghiţit Sfânta Împărtășanie, a scos un urlet sălbatic și imediat duhul rău a ieșit.

Din acel moment, fetiţa s-a vindecat pentru totdeauna și toţi au slăvit pe Domnul pentru puterea și iubirea Lui de oameni.

(referinţă: *Marele scriitor de Sinaxare al Bisericii Ortodoxe*, vol 1-14, Viktor Mattheos, Atena, 1946-1950)

Vinul otrăvit

Exista o femeie care trăia o viaţă martirică pentru că soţul ei, care era chiar preot, în fiecare zi o bătea și o înjura. Căuta, deci, o ocazie să se despartă.

Astfel, preoteasa a mărturisit durerea ei unei prietene și, aceea, fără frică de Dumnezeu, i-a dat următorul sfat diabolesc: „Dacă vrei să-ţi atingi scopul, dă-i să bea otravă amestecată cu vin. Imediat ce o să bea vinul, va înnebuni iar nebunia lui va fi un minunat motiv să te desparţi de el”.

S-a convins astfel preoteasa și a pregătit acea amestecătură groaznică. Însă, din greșeală, a pus-o în sticla în care obișnuia preotul să pună vinul pentru Sfânta

Euharistie. Așa, într-o zi în care soţul ei a vrut să săvârșească Sfânta Liturghie, a luat sticla cu vinul otrăvit și a slujit cu aceasta slujba Sfintei Liturghii. Cum să-și imagineze planul diabolesc al preotesei lui!

Și iată minunea! Vinul otrăvit, prin puterea Sfântului Duh, s-a făcut Sângele lui Iisus Hristos. Și câţi s-au împărtășit, primul fiind însuși preotul, nu numai că nu au înnebunit, ci le-au și primit „întru curăţirea și sfinţirea sufletului și a trupului”.

Când, mai târziu, preoteasa a căutat sticla și nu a găsit-o, a înţeles ce se întâmplase și s-a înfricoșat. A fugit repede la duhovnicul său și și-a mărturisit, cu durere și amar păcatul comis, crezând că au fost otrăviţi nu numai preotul și credincioșii dar și Sfintele Daruri. Duhovnicul i-a răspuns: „Află, femeie, că nici Cinstitele Daruri, nici câţi s-au împărtășit nu s-au otrăvit. Ci, prin coborârea Duhului Sfânt, s-au sfinţit. Totuși, asta nu înseamnă că tu nu ai păcătuit. Și, dacă vrei să mă asculţi, lăsaţi lumea, tu și soţul tău, și duceţi-vă să vă călugăriţi! Cred că acum aceasta este cel mai bine pentru sufletul vostru”.

(referinţă: *Materic*, vol 2 și 3, Tsamis D.G.,

Frăţia Sfânta Macrina, Muntele Sinai, Salonic, 1988)

Înghițirea șarpelui

În Insula Pescarilor, locul de baștină al piratului Canaris, nu există șerpi. Acolo, ceva timp în urmă, în regiunea Lacul Șerpilor, exista mănăstirea Sfintei Matrona. După cum arată și denumirea, în locul acela, șerpii erau peste tot.

Cândva, la Sfânta Liturghie, un șarpe mic a căzut în Sfânta Împărtășanie. Preotul l-a văzut și s-a îngrozit. Ce să facă? Să-l arunce, nu putea, pentru că era din Sfânta Împărtășanie. A fost nevoit astfel, să-l mănânce. Harul Tainei l-a acoperit și nu a păţit nimic. A fost însă foarte scârbit sufletește. S-a rugat cu voce tare lui Hristos ca toţi șerpii din insulă să dispară.

Urmarea este că, până astăzi, pe Insula Pescarilor nu s-a arătat vreun șarpe. De multe ori au adus șerpi din insulele vecine, însă imediat ce șerpii înaintau 3-4 metri, mureau. Chiar pământul de pe insulă, dacă este dus în alte zone, curăţă șerpii. Mulţi străini iau pământ din zona aceasta, îl duc în alte părţi și, în oricare casă se împrăștie acel pământ, acolo nu se arată vreun șarpe.

(referinţă: *Minunea Credinţei*, Arhimandrit Gouvalis Daniil, Atena, 1983)

„Întru vindecarea sufletului și a trupului”

Multe dintre vindecările minunate ale Sfântului Ioan de Kronstand (1829-1903), ale acestui Sfânt contemporan, atât de iubit de popor (din nordul Rusiei), s-au făcut cu Sfânta Împărtășanie. Puterea lui vindecătoare se manifesta în special în timpul împărtășirii cu nemuritoarele Taine. Cu profunda credinţă pe care o mărturiseau, bolnavii se împărtășeau cu adevărat „întru vindecarea sufletului și a trupului”.

Preotul Vasile Sustin povestește cum, atunci când era tânăr, tatăl lui s-a îmbolnăvit grav de cancer la laringe. Profesorul Simanofschi a afirmat că bolnavul mai avea de trăit doar zece zile. Părintele Ioan se afla atunci în Kronstand. I-au trimis o telegramă și în cinci zile a venit.

- De ce nu m-aţi anunţat că s-a îmbolnăvit așa de grav? Aș fi adus cu mine Sfânta Împărtășanie.

Și, întrocându-se către bolnav, l-a întrebat:

- Crezi că, prin puterea lui Iisus Hristos, pot să te ajut?

Acela a făcut semn că da. Atunci, omul lui Dumnezeu a suflat în gura lui de trei ori, făcând semnul crucii. Apoi a lovit cu mâna măsuţa pe care avea medicamentele și a spus:

- Aruncaţi astea. Nu sunt de folos. Vino dar, la Kronstand să te împărtășesc cu nemuritoarele Taine. O să te aștept.

Când a aflat, doctorul a spus că bolnavul va muri pe drum. Însă acela s-a dus la Kronstand, unde sfântul Ioan l-a împărtășit. A rămas acolo 2 zile. Toate rănile i s-au închis și numai vocea lui era încă slăbită. Când s-a întors acasă, doctorul a rămas uimit. Acesta a mărturisit în faţa tuturor că este ceva nemaivăzut. Este o minune. Tatăl preotului

a trăit încă 25 de ani.

În unele biografii vechi ale Sfântului Ioan de Kronstand se amintește și următoarea întâmplare, când o femeie bătrână a fost vindecată după ce s-a împărtășit.

- Să vă împărtășiţi și Domnul vă va face bine, sfătuia părintele Ioan.

- Sunt foarte bătrână, spunea bolnava, și, de aceea, nu o să mă pot vindeca.

- Nu este treaba noastră să cunoaștem timpul și voinţa lui Dumnezeu, a răspuns părintele Ioan.

- S-a împărtășit acum câtva timp, au completat rudele ei. (NOTĂ: în vremurile de demult, exista obiceiul să se împărtășească creștinii doar o dată pe an)

- Primii creștini se împărtășeau zilnic iar voi nu vreţi să o împărtășiţi acum, când are atâta nevoie?, a răspuns sfântul.

În sfârșit, bolnava s-a împărtășit și, foarte repede, s-a vindecat.

Uimitoare este și minunata vindecare a prinţesei Z.N. Iusupova, care a suferit o infecţie a sângelui după o naștere prematură. A vizitat-o Sfântul Ioan, așa cum mărturisea chiar ea. A stat pe marginea patului ei și i-a spus:

- Dacă veţi trăi sau nu, este voia lui Dumnezeu. Dumneavostră trebuie însă să vă pregătiţi pentru o nouă viaţă, cu împărtășirea nemuritoarelor Taine.

- Eu, părinte, mă pregătesc să mă împărtășesc înaintea Paştilor.

- Chiar dacă Paştile sunt aproape, nu trebuie să amânaţi, a insistat acela. Sunt pregătit să aduc imediat cinstitele Daruri.

La insistenţa lui, a primit și, după ce s-a împărtășit cu bucurie, a adormit pentru 6 ore. Când s-a trezit era perfect sănătoasă! Profesorul Botchin, care o urmărea, văzând o astfel de schimbare, a rămas pentru mult timp mut.

Două lacrimi s-au rostogolit pe chipul lui. Apoi a rostit: „Nu am reușit noi, oamenii, această vindecare".

❁

Însuși Sfântul Ioan povestește și următoarele întâmplări asemănătoare:

Un bolnav suferea de un grav ulcer al stomacului. A suferit timp de nouă zile, fără cea mai mică alinare din partea doctorilor. M-am rugat fierbinte pentru el, zicând: „Doamne, este viaţa noastră! Cât de ușor pot eu să mă gândesc la vindecare, tot așa de ușor Tu poţi să o dăruiești. Vindecă, deci, pe robul Tău, Vasile, de groaznica lui boală". Apoi l-am împărtășit, dar și acela a primit Sfânta Împărtășanie cu credinţă. În după-amiaza aceleiași zile s-a făcut bine și seara s-a ridicat din pat.

Împăratul a toate, Iisus Hristos Dumnezeu, l-a miluit și îi dăruise sănătate... Sunt uimit de puterea dătătoare de viaţă a nemuritoarelor Taine!

O bătrânică avea și ea scurgeri de sânge. Era foarte slăbită și nu mânca aproape nimic. Imediat însă ce am împărtășit-o, a început să-și revină.

O oarecare fată ajunsese în pragul morţii. A vindecat-o, și pe aceasta, Sfânta Împărtășanie. Slavă dătătoarelor de viaţă Tale Taine, Doamne!

Nu omite, sfârşind, luptătorul nemuritoarelor Taine, să preamărească puterea lor vindecătoare cu sfatul ce urmează: „Să chemaţi acasă pe preot cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos. Să credeţi așa cum a crezut Iair, că vi se vor împlini dorinţele voastre. În slujirea mea preoţească, am multe exemple de bolnavi care repede s-au făcut bine prin credinţa profundă, pocăinţă și Sfânta Euharistie”.

(referinţă: *Sfântul Ioan de Kronstadt*, Sf. Mănăstire Paraclitu, Oropos, 1997)

Medicamentul minunat

Cunoscutul duhovnic rus, preotul Dimitrie Dutco (născut în 1922), povestește mărturisirea unei mame despre vindecarea minunată a fiului ei prin Sfânta Euharistie. Iată ce spunea chiar ea:

„Până la 14 ani, duceam pe fiul meu la biserică și se împărtășea. După un timp nu a mai vrut. Era greu să-l duc la biserică cu forţa. De atunci a început să sară din patul lui, noaptea, să ţipe, să încerce să prindă ceva. Am cerut de multe ori sfaturile doctorului însă a pus aceasta pe seama vârstei lui și mi-a spus că o să-i treacă. I-a prescris niște prafuri care nu l-au ajutat deloc. Crizele nocturne se repetau din ce în ce mai des. Mai târziu, au spus că este epilepsie și că nu-l pot ajuta.

Cu toate acestea, era foarte sănătos și foarte puternic. Studiile lui mergeau foarte bine, în special matematica și fizica. Chiar și profesorii rămâneau uimiţi de rezultatele lui. A intrat la Institutul de Fizică Atomică din Moscova, însă crizele lui nocturne îl supărau din ce în ce mai des, în vreme ce ziua nu i se întâmpla nimic. Se chinuia astfel de 8 ani și era în al treilea an de studii. Crizele lui se repetau cam de 3 ori pe noapte și situaţia lui se înrăutăţea.

Bunica lui, adică mama mea, a povestit necazul nostru unei maici, la biserică. Aceea a întrebat dacă are mult timp de când nu s-a împărtășit. Atunci, ne-am amintit că aceste crize au început exact în momentul când a încetat să se mai împărtășească. Maica l-a sfătuit să se împărtășească cu credinţă dar acela nu vroia să audă nimic.

Trăiam într-un conac, la jumătatea drumului către Zagrosc. Sora și mama mea au venit să mă viziteze ca să încerce să-l convingă să se ducă la biserică, însă el nu vroia

cu nici un chip și nici să audă nu vroia. Mama și sora mea au izbucnit în lacrimi și se plângeau că nu le respectă deloc. În sfârșit, a acceptat să-și pună o cămașă curată și să se pregătească.

Era duminică dimineaţa. Numai ce am prins trenul. Am ajuns la Zagrosc. Am găsit acolo mulţi tineri, băieţi, fete. A făcut ce i-am cerut, s-a rugat din tot sufletul lui. Dar și rugăciunea noastră fierbinte a fost alături de el. S-a spovedit la un preot tânăr, s-a împărtășit și a stat până la sfârșitul Sfintei Liturghii. După aceea, ne-am întors acasă. Mama și sora mea s-au întors la Moscova, iar noi am rămas la conac.

Imaginaţi-vă bucuria noastră! Din ziua aceea nu și-a mișcat nici măcar capul pe timpul nopţii. Crizele au dispărut. Înainte să se împărtășească, avea chiar câte 3 crize pe noapte și nu trecea noapte fără crize. Și chiar eu, mama lui, îmi era frică să-l privesc când avea aceste crize. Acum însă - mărit fie numele lui Dumnezeu! - e însurat, cu 2 copii și toate acele rele au trecut pentru totdeauna”.

(referinţă: presb. Speranţa noastră, Doutko Dimitriou, Cerbul, Atena, 1979)

Vindecarea minunată

Următoarea întâmplare ne-o povestește însăși părintele Dimitrie Dutco:

„O doamnă din parohia noastră, de profesie doctor, suferea de 12 ani de cancer la stomac. Avea continuu stări de vomă și mirosea atât de urât, încât foarte greu putea să stea cineva în apropierea ei. Se găsea în ultimele ei zile. Îi luaseră tutela copiilor ei, fusese dată afară de la slujba ei și soţul ei o părăsise. Însă, ea primea boala ei cu umilinţă, ca o adevărată creștină. În ultimele ei ore de viaţă, a cerut să i se facă Sfântul Maslu și să se împărtășească. Și minunea s-a făcut!

După ce s-a săvârșit Sfântul Maslu și bolnava s-a împărtășit, stările de vomă au dispărut și, încet, încet, a dispărut și mirosul. Doctorii au asigurat, fiind uimiţi, că s-a făcut bine”.

(mărturisirea părintelui Dimitrie Dutco)

Din gura leprosului

În parohia părintelui Nicolae Planas (✝1932), pe un drum lăturalnic, se ascundea un lepros într-o stare avansată. Buzele lui fuseseră mâncate de groaznica boală. Cândva, cuviosul s-a dus să-l împărtășească însă gura putrezită a leprosului nu a putut să înghită Sfântul Trup al Domnului, care a căzut pe lângă. Fără nici o reţinere, cuviosul s-a aplecat, a luat cu gura lui Sfântul Mărgăritar și l-a înghiţit fără să păţească nimic.

Cât despre lepros, l-a descoperit poliţia și l-a dus la spitalul de leproși...

(referinţă: *Sfântul papa - Nicolas Planas*, Marta Monahia, Astir, Atena, 1922)

Vindecarea „scurgerii de sânge”

Minunea care urmează i s-a întâmplat unei femei evlavioase care suferea de scurgeri de sânge și de aceea nu se putea împărtăși. Cândva i-au propus să viziteze pe bătrânul părinte Ieronim Smonopetrul (1871-1957), la Sfânta Biserică a Înălţării din Atena. A alergat, într-adevăr, la el și l-a găsit. Era în timpul Marelui Post.

- Să vă pregătiţi să vă împărtășiţi în Joia Mare, i-a spus bătrânul.
- Și dacă o să am scurgere de sânge? a întrebat aceea.
- Dumneavoastră să veniţi, iar păcatul să cadă asupra mea.

După Sfânta Împărtășanie, femeia aceea nu a mai avut scurgere vreodată.

(referinţă: *Părintele Înălţării la ceruri*, Moise Monahul și Ieronim Simonpetritul, Sf. Mănăstire Simonos Petra, Sf. Munte, 1982)

Linguriţele şi Sfânta Linguriţă

Există creştini cărora le este frică să se împărtăşească ca nu cumva să ia microbi! Dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi trăit nici un preot, deoarece ei, la sfârşit, consumă conţinutul Sfântului Potir din care se împărtăşesc mereu sute de credincioşi cu diferite boli. Cu toate acestea, nici un preot nu a păţit vreodată ceva. Trupul şi Sângele Domnului sunt „foc”.

Una din multele întâmplări, care dovedesc incontestabil acest adevăr, este şi următoarea:

Când mitropolitul din Hio, Pantelimon Fostinis (✝1962), era predicator în Attica, a mers cândva la spitalul Sotiria. Acolo i-au adus asistenţii o tavă mare cu multe linguriţe.

- De ce aţi adus toate acestea? i-a întrebat.

- Ne-au spus doctorii să împărtăşiţi cu acestea pe bolnavi, începând de la cei mai uşor bolnavi şi apoi pe cei grav bolnavi.

- Nu este nevoie de aceasta, a răspuns cu credinţă preotul. Am Sfânta Linguriţă.

Într-adevăr, la Sfânta Liturghie a împărtăşit normal pe bolnavi şi apoi s-a apropiat de uşile Împărăteşti ca să consume Sfânta Euharistie. A făcut aceasta ca să-l vadă toţi, ca să înţeleagă doctorii că Sfânta Euharistie este foc care arde totul.

(referinţă: *Minuni pe care le-au văzut ochii mei*, Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, Presa Ortodoxă)

„Nebunul”

Un fapt asemănător s-a întâmplat și în 1942, la Ioanina. Predicatorul preot Benedict Petrachis (✝1961), după Sfânta Liturghie de la bisericuţa din Cadro, s-a dus la spitalul din acea localitate unde se găsea și secţia TBC, ca să împărtășească bolnavii.

Un bolnav, care se găsea într-o stare gravă, imediat ce s-a împărtășit, a vomat pe cearșaf. Imediat, părintele Benedict a luat cu Sfânta Linguriţă, a mâncat și a dat poruncă ca cearșaful să fie ars. Doctorii l-au văzut și s-au îngrozit: „Ce face, nebunul? Peste puţin timp îl veţi vedea cu TBC”, au strigat. Dar nici peste puţin și nici peste mult timp nu l-au văzut cu tuberculoză. Harul Tainei nu a lăsat să se întâmple așa ceva.

(referinţă: *Minuni pe care le-au văzut ochii mei*, Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, Presa Ortodoxă)

Sfânta Euharistie face minuni

În timpul Postului Mare din anul 1958, un oarecare preot a vizitat, dis-de-dimineaţă, la chilia lui, pe răposatul părinte Haralambie Vasilopulos (✝ 1982) şi l-a rugat: „Mergem, te rog, la clinica Sfântul Pavel, ca să spovedești și să împărtășești un bolnav. Vreau să se facă bine pentru rudele lui, care trăiesc departe de biserică, gândul lor fiind numai la bani. Nimeni nu este interesat. Numai logodnica bolnavului este evlavioasă și nu vrea să plece nepregătit din lumea aceasta”.

Astfel, s-au dus împreună la clinică, au săvârșit taina Sfântului Maslu și apoi părintele Haralambie a încercat să-l spovedească. Din păcate, pacientul avea pierderi de cunoştinţă. S-a făcut, cu toate acestea, o spovedanie sumară. Apoi l-a împărtășit. Și minune! Sfânta Euharistie a săvârșit minunea și bolnavul s-a făcut bine! Iar în Duminica Tomei a făcut nunta lui.

O altă relatare cu părintele Haralambie:

În 1959 au chemat, într-o seară, pe părintele Haralambie, să viziteze o bătrână evlavioasă, suferind de inimă, care locuia mai jos de Licavito. Aceasta locuise în Rusia și apoi în Massolia, unde din catolică devenise ortodoxă. Acum avea 85 de ani, dar nu vroia să se împărtășească. Părintele Haralambie a luat cu el și nemuritoarele Taine, încercând să o convingă la faţa locului. Doctorul avertizase rudele că bătrâna va muri, cu siguranţă, în

aceeași seară. Când părintele Haralambie a intrat în casă iar bătrâna l-a văzut, i-a zis: „Plec...”

- Nu pleci nicăieri, i-a răspuns părintele Haralambie. Ţi-am adus medicamentul. Ai ceva să-mi spui?

Imediat, s-a spovedit de bună voie și s-a împărtășit. După Sfânta Euharistie, starea ei a început să se îmbunătăţească. Dimineaţa l-au anunţat pe doctor. „Dar nu a murit încă?” s-a mirat acesta. Când a vizitat-o, a rămas blocat.

A constatat cum medicamentele și știinţa lui s-au arătat nefolositoare în faţa puterii Sfintei Euharistii. După aceea, bătrâna s-a vindecat complet și a trăit încă 5 ani.

(referinţă: *Minuni pe care le-au văzut ochii mei*, Arhimandrit Haralambos Vasilopoulos, Presa Ortodoxă)

Vindecarea unui copil

Despre puterea vindecătoare a nemuritoarelor Taine, povestește și părintele Dimitrie Gagostathis (1902-1975):

„În luna august 1968, au adus din satul Elinocastro un copil de 3 ani foarte neliniștit. Nu se liniștea deloc, nici ziua, nici noaptea. În biserică nu vroia să meargă. Am săvârșit Sfânta Liturghie pentru el la biserica Sfinţii Trei Ierarhi. El însă nu vroia să intre în biserică. Ţipa și plângea foarte tare. L-au legat de o strană. Ieșind cu nemuritoarele Taine am petrecut peste el. Imediat s-a liniștit și a dormit până la sfârșit. După ce l-au împărtășit, a plecat liniștit și fericit. De atunci, bunicul lui vine în fiecare an și săvârșește Sfânta Liturghie la Sfinţii Trei Ierarhi."

(referinţă: Papa Dimitris Gagastathis, Stupul Ortodox, Salonic)

Doctorul necredincios

Răposatul Dimitrie Panagopulos (1916-1982), predicatorul iluminat, predica chiar și la spitalul Sotiria, unde alţii nu se apropiau de frica tuberculozei.

Acolo, îl însoţea părintele Dimitrie Papantonis care spovedea pe tuberculoși și săvârșea Sfânta Liturghie.

Într-o zi, un doctor, care urmărea predicile, s-a apropiat de preot și i-a zis: „Domnule Panagopulos, este imposibil ca preotul să consume conţinutul Sfântului Potir. Se împărtășesc atâţia bolnavi din Acesta și, după cum este cunoscut, microbul se transmite prin salivă. Ce face, deci, preotul cu Trupul și Sângele Domnului care rămâne?! Îl varsă în chiuvetă? Aceste nu este însă un mare păcat?”

- Un astfel de lucru nu se întâmplă vreodată, a răspuns preotul. Iisus Hristos nu se infectează cu microbi. Iar din nemuritoarele Taine nu există vreun pericol de infectare.

Însă doctorul nu putea să creadă. Atunci, preotul l-a sfătuit să urmărească următoarea Sfântă Liturghie și la sfârșit să se așeze undeva, încât să vadă mișcările preotului în timpul consumării conţinutului Sfântului Potir. Așa s-a și întâmplat. Doctorul a văzut cu ochii lui cum preotul slujitor a consumat Sfintele Taine. L-a văzut chiar cum punea vin ca să nu rămână nici urmă din Trupul și Sângele Domnului.

De atunci, doctorul nu numai că a crezut, ci se împărtășea și el împreună cu bolnavii.

(referinţă: Părintele Predicator Dimitrios Panagopoulos 1916-1982,
Boutsouris Gh. și Vasilios, Atena, 1993)

„Medicina” Bisericii

Răposatul arhimandrit Evsenie Gianacachis (✝1995), când slujea ca preot la spitalul Ipocrat din Atena, a trăit minuni cutremurătoare când bolnavii erau vindecaţi în chip minunat prin împărtășirea cu nemuritoarele Taine:

Un grav bolnav, domnul Gheorghe F., se găsea de 20 de zile în comă, după un grav atac cerebral. Profesorul Gutos îl urmărea sistematic deoarece avea febră mare care ajungea la 40 de grade.

În a 21-a zi - lucru paradoxal - bolnavul a început să deschidă ochii și să vorbească. Profesorul a rămas cu gura căscată. Credea că ameliorarea va fi doar pentru scurt timp, însă starea bolnavului se îmbunătăţea în fiecare zi, iar în unele zile discuta clar și liniștit.

Atunci, doctorul i-a vorbit clar despre părerea sa medicală:

- Iubite domnule Gheorghe, cazul dumneavoastră nu aștepta vreo îmbunătăţire, după febra atât de mare pe care aţi avut-o. Normal, acum nu ar fi trebuit să vă găsiţi printre noi.

- Domnule profesor, a răspuns calm pacientul, Doctorul, Domnul Iisus Hristos, nu a fost de acord cu dumneavoastră. „Medicina” Bisericii se dovedește mai folositoare. Preotul spitalului, după fiecare Sfântă Liturghie, venea să mă împărtășească. Eu, desigur, nu puteam să vorbesc, dar simţeam tot, iar aceasta, se pare că, preotul o înţelegea și de aceea folosea din belșug mijloacele vindecătoare ale Sfintei noastre Biserici. Trupul și Sângele Domnului renasc sufletul și trupul, vindecă și cele mai grave boli.

O femeie, doamna Maria G., suferea de o gravă insufiecienţă renală. Situaţia ei se înrăutăţea continuu. Într-o sâmbătă, doctorul a găsit-o într-o stare foarte gravă. Plecând de la spital, credea că a doua zi, pacienta lui ar fi fost plecată către veșnicie.

Însă, mai târziu, a vizitat-o preotul spitalului și a îndemnat-o să-și îndrepte speranţa către Doctorul ceresc, Domnul Iisus Hristos. Aceea i-a urmat îndemnul cu bucurie. S-a spovedit cu sinceritate și în dimineaţa duminicii, după ce a asistat la Sfânta Litughie, s-a împărtășit cu nemuritoarele Taine. S-a împărtășit cu credinţa în puterea vindecătoare a Trupului și Sângelui lui Hristos, iar minunea a avut loc! După Sfânta Liturghie, chipul ei a început să se îmbujoreze de sănătate și rinichii au început să lucreze iarăși normal.

Doctorului nu îi venea să creadă. După 2-3 zile, când s-a asigurat de vindecarea ei, a lăsat-o să plece acasă.

(referinţă: *Aproape de durere și lângă cei în suferinţă*, arhimandrit Iannakakis Evsevios, Sf. Mănăstire a Sfântului Ioan Teologul, Eghio, 1995)